

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συντάττειται υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἐξοχήν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστὸν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἑξαετηρίου δραχ. 7.— Ἐξαετηρίου φρ. χρ. 8
Δι' ἀνδρῶν καὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε ἀποκλιρωτέαι δι' ἔν ἔτος.

ΕΚΔΑΤΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΑΙΚΥΘΥΝΤΗ ΚΑΙ ΒΕΛΟΤΗ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΚΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτερ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀρθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαντζιά

Περίοδος Β' — Τόμ. 9^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 15 Ἰουνίου 1902

Ἔτος 24^{ον}. — Ἀριθ. 24

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ ΜΥΣΤΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ἸΟΥΔΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. (Συνέχεια)

Δὲν εἶχε κανένα στενὸν συγγενή, οὔτε ἐξ αἵματος οὔτε ἐξ ἀγχιστείας. Ἄνεξάρτητος καθ' ὅλην τὴν σημασίαν τῆς λέξεως, μὴ ἔχων γὰρ δόσιν λογαριασμῶν εἰς κανένα, τρέφων πεποιθῆσιν εἰς τὸν ἑαυτὸν του, τὴν ὁποίαν τίποτε δὲν θὰ ἦτο ἱκανὸν νὰ κλονίσῃ, διατὶ δὲν θὰ ἔκαμνεν ὅ,τι του ἤρθεκε νὰ κάμῃ. . . Πρέπει ὅμως νὰ προσθέσωμεν, ὅτι ἦτο ἰδιόρρυθμος ἀνθρώπος, μονομανῆς, καὶ κατὰ τὸ κοινῶς λεγόμενον, « εἶχε λόξαν. »

Εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ἱατροῦ διετέλει εἰς ἰθαγενῆς, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἦτο ἀρκετὰ εὐχαριστημένος. Ὅταν τῷ ἀνεκοίωσε τὸ σχέδιόν του, ὅτι θὰ μετέβαινε δηλαδὴ νὰ ζῆσῃ εἰς δάσος ἐν τῷ μέσῳ κίθῃκων, ὁ ἰθαγενῆς αὐτὸς δὲν εἰδίασε νὰ προσφέρῃ τὰς ὑπηρεσίας του εἰς τὸν κίριόν του καὶ νὰ δεχθῇ νὰ τον ἀκολουθήσῃ, χωρὶς νὰ γνωρίῃ καὶ αὐτὸς καλά κατὰ τί ἀνελάμβανε.

Κατὰ συνέπειαν, ὁ δόκτωρ Γιοχάουζεν εἶχε τώρα εἰς τὸ ἔργον καὶ βοηθόν. Κλωθός, συστήματος Γκάρνερ, καλλίτερα κατεσκευασμένος, πλέον ἀνέτος, παραγγελλθεὶς εἰς Γερμανίαν, ἐκομίσθη εἰς τεμάχια δι' ἀμπολοῖου, τὸ ὁποῖον προσήγγιζεν εἰς τὴν Μαλιμπαν. Ἐξ ἄλλου, εἰς τὴν πόλιν ταύτην, εὐκόλως ἤδυνῆθησαν νὰ προμηθευθοῦν τρόφιμα, κονσερβάς καὶ ἄλλα εφόδια, ἵκανά νὰ τοὺς ἐξασφαλίσουν τὴν διατροφήν δια πολλὸν καιρὸν. Ὅσον ἀφορᾷ τὰ μαγειρικὰ καὶ οἰκιακὰ σκεύη, τὰς κλινοστρωμάς, σινδόνιας, σκεπάσματα, ἀσπρόρουχα, φορέματα κλ. ταῦτα ἐλήφθησαν ἀπλούστατα ἐκ τῆς οἰκίας

τοῦ ἱατροῦ, καθὼς καὶ ἐν παλαιῶν ὄργανον τῆς Βαρβαρίας (λαντέρνα) τὸ ὁποῖον ἔτυχε νὰ ἔχη. Ὁ ἱατρός Γιοχάουζεν, βλέπων, ἐνόμιζεν ὅτι οἱ πῖθηκοι δὲν θὰ ἦσαν ἀναίσθητοι πρὸς τὰ θέλητρα τῆς μουσικῆς . . .

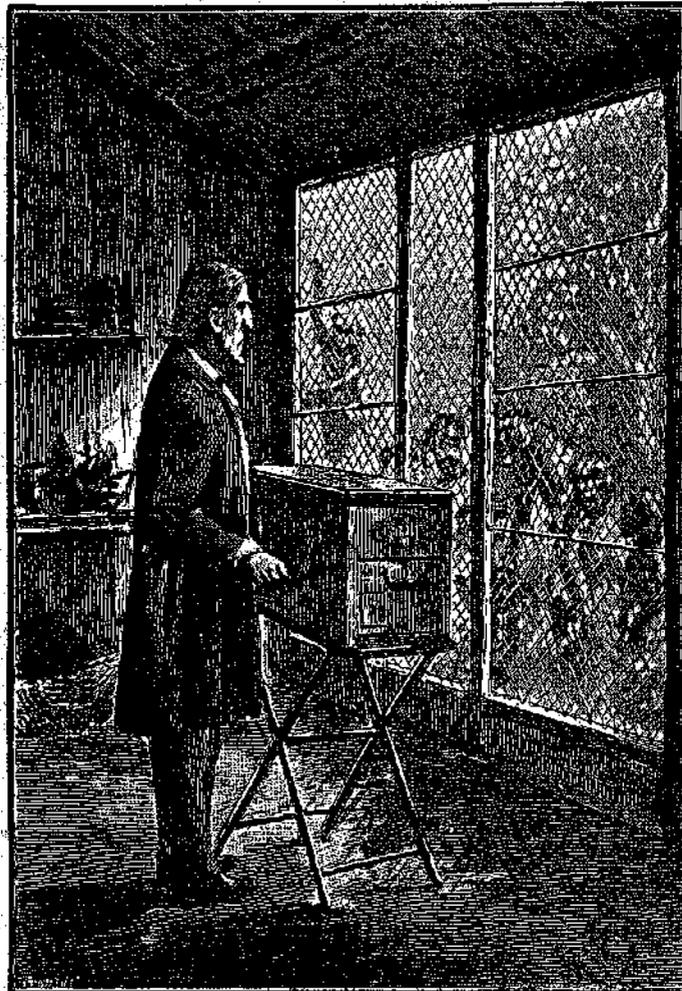
Ἐκτὸς τούτου, παρήγγειλε νὰ του κατασκευάσουν καὶ ἀρκετὰ μετὰλλια νεκέλινα, με τὸνομά του καὶ με τὴν εἰκόνα του, προωρισμένα βεβαίως διὰ τοὺς προκρίτους τῆς πιθηκικῆς ἐκείνης ἀποι-

κίας, τὴν ὁποίαν ἤλπικε νὰ ἰδρῶσῃ εἰς τὴν Κεντρὴν Ἀφρικὴν!

Τέλος, τὴν 13 Φεβρουαρίου 1894, ὁ δόκτωρ Γιοχάουζεν καὶ ὁ ἰθαγενῆς ὑπερέτης ἐπῆραν τὰ πράγματα των καὶ ἐπεβίβασθησαν πλοιαρίου ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Μπάρρη, τὸν ὁποῖον θανάπλεαν διὰ νὰ ὑπάγουν . . .

Διὰ νὰ ὑπάγουν ποῦ ; . . . Τοῦτο ὁ δόκτωρ Γιοχάουζεν δὲν εἶπεν οὔτε ἠθέλησε νὰ εἴπῃ εἰς κανένα. Ἦτο τὸ μυστικόν του. Ἐπειδὴ διὰ πολλὸν καιρὸν δὲν θὰ ἐλάμβανεν ἀνάγκην νὰ γανεύσῃ τὰς προμηθείας του, θὰ ἦτο κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐξησφαλισμένος ἀπὸ κάθε περιέργειαν καὶ κάθε ὀχληρὰν ἀδιακρίσιαν. Ἄλλως τε δὲν ἐχρειαζόντο κανένα ὁ ἰθαγενῆς καὶ αὐτὸς ἦσαν ἱκανοὶ νὰ ἐπαρκοῦν εἰς τὰς ἀνάγκας των. Ὅσον διὰ συναναστροφήν, ὁ δόκτωρ Γιοχάουζεν, ὁ ὁποῖος ἦτο βεβαίωτατος ὅτι θάνεκάλυπτε τὸ μυστικόν τῆς πιθηκικῆς γλώσσης, μήπως δὲν θὰ εἶχε τὴν συναναστροφήν τὸν ἐξυπνοτάτων τετραγέιρων καὶ δὲν θὰ ἐνετρέφα ἕσον ἠθέλει εἰς τὰ σπάνια θέλητρα τῆς ; . . .

Τὸ μόνον, τὸ ὁποῖον ἐγνώσθη ἀργότερα, εἶνε ὅτι τὸ πλοιαρίον ἀνέπλευσε τὸν Μπάρρη εἰς διάστημα ἐκατοντάδων τιῶν λευγῶν, ὅτι ἠγχυροδόλησεν εἰς τὸ χωρίον Νγκίλα, ὅτι ἐατρατολόγηθησαν ἐκεῖ μαῦροι, περὶ τοὺς εἰκοσιν, ὡς ἀγχοσφοροί, οἱ ὁποῖοι ἐφορτώθησαν τὸν κλωθὸν καὶ τὰ ἄλλα πράγματα καὶ ἐβάδιζον πρὸς ἀνατολάς.

Ὁ ἱατρός Γιοχάουζεν, βλέπων, ἐνόμιζεν ὅτι οἱ πῖθηκοι δὲν θὰ ἦσαν ἀναίσθητοι πρὸς τὰ θέλητρα τῆς μουσικῆς. (Σελ. 183, στ. 6.)

‘Αλλ’ από της στιγμής ταύτης δὲν ἤκουσθη πλέον τίποτε περὶ τοῦ δόκτωρος Γιοχάουζεν. Οἱ ἀγχοφόροι, ἐπιστρέψαντες εἰς Νγκίλαν, δὲν ἔσαν εἰς κατάστασιν νὰ ὑποδίσουν μετ’ ἀκριβείας τὸ μίρος, ὅπου ἀφῆκαν τὸν ἱατρὸν. Τίλος πνυτων, παρήλαον δύο δλόκληρα ἐτη, καὶ μολονότι ἔγιναν μ. ρικαὶ ἔριυναί, αἱ ὁποῖαι ὁμῶς ἔμειναν ἀνευ ἀποτελέσματος, δὲν ὑπῆρχεν ἡ παραμικρὰ εἰδήσις περὶ τοῦ γερμανοῦ ἱατροῦ καὶ τοῦ πιστοῦ τοῦ ὑπηρετοῦ.

Ἡδὴ ὁ Τζὼν Κόρτ καὶ ὁ Μάξ Οὐμπέρ ἦσαν εἰς θέσιν νὰ γνωρίζουν, ἐν μέτρῳ τὴν ἀλλήλων, ὅσα συνέβησαν ἐν τῷ μεταξῷ. Ὁ δόκτωρ Γιοχάουζεν θὰ εἶχε φθάσῃ μετὰ τῆς ἀκολούθιας τοῦ εἰς ἐνα ποταμὸν. πρὸς τὰ νοτιοδυτικὰ τοῦ δάσους τοῦ Οὐμπάγκη ἐκεῖ, ἀφ’ οὗ ἀπέμπεψε τοὺς ἰθαγενεῖς ἀγχοφόρους, κατεσκεύασεν ἀπὸ σανίδας καὶ ἀπὸ χονδρὰ ξύλα μίαν σχεδιάν περατώσας τὴν ἐργασίαν ταύτην, κατῆλθε μετὰ τοῦ ὑπηρέτου τοῦ τὸ ρεῦμα τοῦ ἀγνώστου ἐκείνου ρίου, ἐσταμάτησεν εἰς τὸ μέρος τοῦτο, καὶ ἔστησε τὸν κλωδὸν του, τὴν καλύβην μετὰ τὸ δικτυωτὸν ἐμπρόσθιον τοῦ χωμα, ὑπὸ τὰ πρῶτα δένδρα τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης.

Ἰδὸν τί ἦτο βέβαιον ἐκ τῆς ἱστορίας τοῦ δόκτωρος Γιοχάουζεν. Πόσαι ὁμῶς ὑποθέσεις ἐχώρουν ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦ τί ἀπέγινε! . . . Διὰ τί ὁ κλωδὸς ἦτο κενός; . . . Διὰ τί οἱ δύο τοῦ ἐνοικοῦ τὸν ἐγκατέλειψαν; . . . Πόσους ἀρὰ γε μάθαινας, πόσας ἐβδομάδας ἢ ἡμέρας εἶχον κατοικήσῃ ἐντὸς αὐτοῦ; . . . Ἐκουσίως τῶν ἀρὰ γε εἶχον ἀναχωρήσῃ; Τοῦτο δὲν ἐφαίνετο διόλου πιθανόν. Ἄρα εἶχον ἀρπαγῇ; . . . Ἄλλ’ ἀπὸ ποῖον; . . . Ἄπὸ ἰθαγενεῖς; . . . Ἄλλὰ τὸ δάσος τοῦ Οὐμπάγκη ἐθεωρεῖτο ἀκατοίκητον. Μήπως ἔπρεπε νὰ παραδ-χθῇ κανεὶς ὅτι τοὺς ἔφαγαν τὰ θηρία; . . . Τελοσπάντων, ὁ δόκτωρ Γιοχάουζεν καὶ ὁ ὑπηρετὸς τοῦ ἔζων ἀκόμη;

Τὰς διαφόρους ταύτας ἐρωτήσεις ἐκαμνον πρὸς ἀλλήλους οἱ δύο φίλοι, ἀλλ’ εἰς καρμίαν δὲν ἠδύναντο νὰπαντήσουν μετὰ βεβαιότητος, καὶ ὁ νοῦς των ἐπλανᾶτο εἰς τὸ σκότος τοῦ μυστηρίου.

— Ἄς συμβουλευθῶμεν τὸ σημειωματᾶριον . . . εἶπεν ὁ Τζὼν Κόρτ.
— Εἶνε τὸ μόνον που ἔχομεν νὰ κάμωμεν, ἀπεκρίθη ὁ Μάξ Οὐμπέρ. Ἴσως, καὶ ἐν ἐλλείψει πληροφοριῶν διαφωτιστικῶν, μόνον ἀπὸ τῆς χρονολογίας θὰ ἠμπορέσωμεν νὰ συμπεράνωμεν . . .

Ὁ Μάξ Οὐμπέρ ἤνοιξε τὸ σημειωματᾶριον, τοῦ ὁποίου μερικαὶ σελίδες ἦσαν καλλημέναι μαζὶ ἀπὸ τὴν ὑγρασίαν.
— Δὲν πιστεύω νὰ μας διαφωτίσῃ καὶ πολὺ . . . εἶπεν.
— Διὰ τί, Μάξ;
— Διότι ὅλαι τοῦ αἰ σελίδες εἶνε ἀ-

γραφοὶ. ἐκτός . . . τῆς πρώτης . . .
— Κεὶ αὐτὴ ἡ πρώτη σελὶς τί περιέχει; . . . ἠρώτησεν ὁ Τζὼν Κόρτ.
— Μερικὰς ἀσυνκρῆτους φράσεις . . . καὶ μερικὰς χρονολογίας, αἱ ὁποῖαι, βεβαίως, ἐμελλαν νὰ χρησιμεύσουν ἀργότερα εἰς τὸν δόκτωρα Γιοχάουζεν δια νὰ συντάξῃ τὸ ἡμερολόγιόν του . . .

Κεὶ ὁ Μάξ Οὐμπέρ, μετὰ μεγάλης δυσκολίας ἄλλως τε, κατώρθωσε νὰ ἀγνώσῃ τας ἀλλοούθους γραμμάς, χαρᾶχ μένας διὰ μολυβδίδος . . .

«29 Ἰουλίου 1894. — Ἄριξις μετὰ τοὺς μαύρους εἰς τὸ δάσος τοῦ Οὐμπάγκη. . . Στάθμευσίς ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης ἐνὸς ποταμοῦ. . . Κατασκευὴ σχεδίου.»

3 Αὐγούστου. — Ἡ σχεδιά ἐτελείωτε . . . Ἀπέστειλα τοὺς μαύρους εἰς τὴν Νγκίλαν . . . Ἐξήλειψα κάθε ἕνα τῆς σταθμειώσεώς μας . . . Ἐπιβήσκειμαι μετὰ τοῦ ὑπηρετοῦ μου.

9 Αὐγούστου. — Ἐπλευσάμεν ἐπὶ ἐπτὰ ἡμέρας ἀνευ ἐμποδίου . . . Ἐστάθμευσεν εἰς τὴν ἐξοχὴν. . . Πολυάριθμοι πίθηκοι εἰς τὰ περίξ . . . Τὸ μέρος κατάλληλον.

10 Αὐγούστου. — Ἐξεφορτώσαμεν τὰ πράγματα . . . Ἐξελέξμεν θέσιν δια νὰ στήσωμεν τὸν κλωδόν, ὑπὸ τὰ πρῶτα δένδρα τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης, εἰς τὴν ἐγκατῆσιν τῆς ἐξοχῆς . . . Πίθηκοι πολυπληθεῖς, σκιμπιζῆδες, γορίλλαι.

13 Αὐγούστου. — Ἐγκατάστασις τελεία . . . Περὶθλομεν εἰς τὸν κλωδόν . . . Τὰ περίχωρα ἐντελὸς ἔρημα, οὔτε ἕως ἀνθρωπίνου πλάσματος, ἰθαγενῶν ἢ ἄλλων . . . Ἀφθονα ὑδρᾶτια πτηνὰ . . . ὁ ποταμὸς γίμει ἰχθύων . . . Ὁ κλωδὸς μᾶς ἐπροφύλαξε λαμπρὰ ἀπὸ μίαν καταγίδα.

25 Αὐγούστου. — Μετὰ εἰκοσιεπτὰ ἡμέρας . . . Ἡ ζωὴ μας ἐκάνονίσθη . . . Μερικοὶ ἰπποπόταμοι ἐφάνησαν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ποταμοῦ, ἀλλὰ δὲν μας ἐπέβρασαν . . . Ἐφρονέυσμεν ἀλκην καὶ ἀντιλόπην . . . Τὴν περασμένην νύκτα, μεγάλου πίθηκου πλησίον τοῦ κλωδοῦ . . . Δὲν ἐξηκριθῆσα ἀκόμη εἰς ποῖον εἶδος ἀνήκουν . . . Δὲν ἐδειξαν ἐχθρικός διαθέσεις . . . ἔτρεχαν κάτω εἰς τὸ ἕδαφος, ἢ ἀνεργίζοντο ἐπάνω εἰς τὰ δένδρα . . . Μοῦ ἐφάνη ὅτι εἶδα ἕνα φῶς εἰς ἀπόστασιν ἑκατὸν βημάτων, μέσα εἰς τὴν λόχμην . . . Φαίνεται ὅτι οἱ πίθηκοι αὐτοὶ ὀμιλοῦν, ἀνταλλάσσον μεταξῶν των φράσεις . . . Ἐνας μικρὸς ἔλεγε: «Νγκόρα. . . νγκόρα! . . . νγκόρα! . . .» λέξις ἡ ὁποία εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν ἰθαγενῶν σημαίνει μητέρα.»

Ὁ Λάγκας ἤκουσε μὲ μεγάλην προσοχὴν τὰναγινωσκόμενα ὑπὸ τοῦ φίλου

τοῦ Μάξ, καὶ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀνέκραξε:
— Ναί . . . νκί . . . νγκόρα . . . νγκόρα . . . μητέρα . . . Νγκόρα! . . . νγκόρα!

Ἀκούων προφερομένην τὴν λέξιν ταύτην τὴν ἰπολίαν κατέγραψεν ὁ δόκτωρ Γιοχάουζεν καὶ ἐπανέλαθεν ὁ μικρὸς Λάγκας πῶς νὰ μὴ ἐνθυμηθῇ ὁ Τζὼν Κόρτ ὅτι τὴν προηγουμένην νύκτα ἐν τῷ ἠγροῦντι ὡς φρουρός, ἡ λέξις αὕτη εἶχε πλῆξῃ τὴν ἀκοήν του; . . .

Νομίσας ὅτι ἦτο ἀπάτη, παραίτησις, δὲν εἶχεν εἰπῆ τίποτε εἰς τοὺς συντρόφους του περὶ τοῦ περιστατικοῦ τοῦτου. Ἄλλὰ μετὰ τὴν παρατήρησιν τοῦ Γιοχάουζεν, ἐνόμισεν ἀπαραίτητον νὰ τοῖς το ἀνακοινῶν.

Ἦθεν, ὅταν ὁ Μάξ Οὐμπέρ ἀνέκραξε:
— Μπα! ὦστε λοιπὸν ὁ καθηγητῆς Γκάρνερ εἶχε δίκαιον; . . . Ὀμιλοῦν οἱ πίθηκοι; . . .

— Τὸ μόνον ποῦ εἰμπορῶ νὰ εἶπω, ἀπήτησεν ὁ Τζὼν Κόρτ, εἶνε ὅτι κ’ ἐγὼ ἐπίσης ἤκουσα τὴν λέξιν νγκόρα!
(*Ἐπιτετα συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΒΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΡΕΟΣ ΠΡΟΣ ΤΑΝ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑ

Μίαν φορὰν, ἕνας νεαρὸς ζωγράφος ἐπῆγεν εἰς τὴν Ρώμην δια νὰ εὕρῃ ἐργασίαν, καὶ μὴ ἔχων ἀφθονὰ τὰ μέσα, παρεκάλεσεν ἕνα πλανόδιον τροχιστὴν νὰ του εὕρῃ κανὲν δωμάτιον πάρα πολὺ εὐθηνὸν ἢ καὶ χάρισμα. Ὁ τροχιστῆς, νέος καὶ αὐτός, τοῦ προσέφερε προθύμως τὸ ἡμισυ τοῦ ἰδικοῦ του.

Ὁ ζωγράφος εἰς μάτην ζητεῖ ἐργασίαν, τὰ ὀλίγα χρήματά του τελειοῦν, ὁ τροχιστῆς τὸν παρηγορεῖ καὶ τὸν διατρέφει.

Ὁ ζωγράφος μετ’ ὀλίγον ἀρρωσταίνει. Ὁ τροχιστῆς σηκνέται ἐνωρίτερα καὶ πλαγιάζει ἀργότερα, δια νὰ κερδίξῃ περισσότερα καὶ νὰ ἐπαρκῇ εἰς τὰ ἐξοδα τοῦ ἀσθενοῦς, τὸν ὁποῖον περιποιεῖται καὶ νοσηλεύει.

Ἡ ἀσθένεια ὑπῆρξε μακρὰ, καὶ εἰς ὄλον αὐτὸ τὸ διάστημα, ὁ τροχιστῆς ἐξώδευε διὰ τὸν ζωγράφον. Ἐπιτέλους ἔγινε καλά, καὶ ὀλίγας ἡμέρας ἀφοῦ ἐσηκώθη ἀπὸ τὸ κρεβάτι, ἔλαθεν ἀπὸ τοὺς γονεῖς του χρήματα. Ἀμέσως ἔτρεξε νὰ εὕρῃ τὸν τροχιστὴν καὶ νὰ του πληρώσῃ.

— Ὅχι, φίλε μου, τῶ εἶπεν ἐκεῖνος εἶνε χρέος, τὸ ὁποῖον θὰ πληρώσῃς εἰς τὸν πρῶτον τίμιον ἀνθρώπον, τὸν ὁποῖον θὰ εὕρῃς νὰ δυστυχῇ. Ἐχρυσότοσα αὐτὸ τὸ εὐεργέτημα εἰς κάποιον ἄλλον, τῶρα το ἐξώφλησα. Μὴ λησιμόνησῃς νὰ κάμῃς καὶ σὺ τὸ ἴδιον, μόλις σοῦ παρουσιασθῇ ἡ εὐκαιρία.

ΟΙ ΒΡΥΚΟΛΑΚΕΣ
ΔΙΑΔΟΙΚΤΙΚΟΝ ΔΙΒΗΜΑ
ΠΡΟΣΩΠΑ:

Ο ΚΟΣ ΔΑΡΑΣ.
ΑΡΙΕΤΙΑΝΗ, υἱὸς του, ἔτων 9.
ΠΟΠΟΣ, υἱὸς του, ἔτων 7.
ΑΓΓΕΛΙΚΗ, παιδαγωγός.

ΑΡΙΕΤΙΑΝΗ, κρατῶν κλειδίον. — Κυρία Ἀγγελικὴ, ὁ μπαμπᾶς μου ἔδωκε τὸ κλειδί τῆς δουλάπας που εἶνε ἐστὶ θωμάτιον τῆς μαμμᾶς, γὰ νὰ πάρω τὸ καλοκαιρινὸ μου ἐπανωφόρι, καθὼς καὶ τὸ ἐπανωφόρι τοῦ ἀδελφοῦ μου. Ἀδριο θὰ πάμῃ ἐστὴν ἐξοχὴ ἀπὸ τὸ πρῶν, καὶ θὰ μᾶς χρειασθῶν. Ὅριστε τὸ κλειδί, κυρία Ἀγγελικὴ, μοῦ κάνετε τὴ χάρι νὰ πάτε νὰ τα βγάλετε καὶ τὰ δύο;

ΑΓΓΕΛΙΚΗ. — Μπα! ἀλήθεια λοιπὸν φοβάσαι ἀκόμη νὰ ἐμδῖς εἰς τὸ δωμάτιον τῆς μητέρας σου, ἐπειδὴ ἀπέθανεν ἡ καίμενη ἐκεῖ — μέσα; . . . Ἄλλὰ ἔχουν περάσῃ τρεῖς μῆνες σχεδόν, καὶ ξέρω ὅτι ὁ μπαμπᾶς σου θέλει νὰ ὑπάγῃς μόνος σου. Πρέπει λοιπὸν νὰ ὑπακούσῃς καὶ νὰ ὑπάγῃς τῶρα νὰ πάρῃς τὸ ἐπανωφόριον. Ἐμπρός, λοιπὸν, κύριε! τί στέκεσαι; . . .

ΑΡΙΕΤΙΑΝΗ. — Ὁ, κυρία Ἀγγελικὴ μου, δὲν ἔχω τὸ θάρρος νὰ ὑπάγω ἐκεῖ μέσα ὀλομόναχος. . . (πρὸς τὸν ἀδελφόν του) Πόπο, θέλεις νὰ ἐλθῶς μαζὶ μου;

Ποπος. — Ὅχι, Ἀριστείδη μου, ἐκτός ἀν ἔρχεται μαζὶ μας καὶ ἡ κυρία Ἀγγελικὴ.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ. — Ἄ, κύριοι! πρέπει νὰ κάμῃτε θάρρος, ἀφ’ οὗ το θέλῃ ὁ μπαμπᾶς σας. . . Μὰ τί φοβάσθε ἀλήθεια; μὴν τύχῃ καὶ γυρίσῃ ἀπὸ τὸν ἄλλον κόσμον ἡ καίμενη ἢ μητέρα σας ποῦ σας ἀγαποῦσε τόσο, ποῦ σας ἐλάτρευε, γὰ νὰ σας κάμῃ κανένα κακό; . . . Ἐνοια σας καὶ ἄμα πεθαίνει κανεὶς, πεθαίνει γὰ καλὰ . . . δὲν ξαναγυρίζει!

ΑΡΙΕΤΙΑΝΗ. — Αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια, σὰς πιστεύω, κυρία Ἀγγελικὴ μου, ἀλλὰ . . . δὲν τολμῶ! . . . Ἀδύνατον νὰ ὑπάγω ὀλομόναχος. Προτιμῶ νὰ μὴ φορέσω ἀδριο καλοκαιρινὸ ἐπανωφόρι . . . προτιμῶ νὰ μὴ με πάρουν ἀδριο ἐστὴν ἐξοχῇ

Ποπος. — Ἄ, ἐγὼ θέλω νὰ με πάρουν, ὅλα κ’ ὅλα! . . . Καὶ ἀφ’ οὗ ἐσὺ κανεὶς σὰν παιδί, ἐγὼ που δὲν φοβοῦμαι τόσο, θὰ ὑπάγω νὰ το φέρω δὲς μου ἐδῶ τὸ κλεῖδι.

ΑΡΙΕΤΙΑΝΗ. — Πάρ’ το, ἀδελφοῦλη μου. Ἐκεῖ ὁμῶς ποῦ θὰ φέρῃς τὸ δικό σου, κάμῃ μου τὴν χάρι νὰ φέρῃς καὶ τὸ δικό μου. . .

Ποπος. — Μὲ συγχωρεῖ ἡ χάρι σου! δὲν θὰ σοῦ το φέρω καθόλου. . . Ὁ μπαμπᾶς ἀπατεῖ νὰ πᾶς νὰ το πάρῃς μόνος σου, καὶ ἀν θέλῃς νὰ το φορέσῃς, πρέπει νὰ πᾶς. Ἐπιτετα θὰ ἴδῃς ὅτι

δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ φοβάσαι, νὰ, ἐγὼ πηγαίνω καταμόναχος, λοιπὸν, εἶνε μέσῃ ἐστὴ δουλάπα τὴν ἀπὸ δῶ; ἔ;
ΑΓΓΕΛΙΚΗ. — Ναί, δεξιᾶ καθὼς θὰ ἐμδῖς. (Ὁ μικρὸς πέρνει τὸ κλεῖδι καὶ εἰσέρχεται εἰς τὸ ἄλλο δωμάτιον.)

ΑΓΓΕΛΙΚΗ (πρὸς τὸν Ἀριστείδην). — Ἐγὼ θὰ το εἶχα γὰ μεγάλη μου ἐντροπή, ἀν ἦμιον εἰς τὴ θέσι σου, νὰ ἐβλεπα τὸν μικρότερον ἀδελφόν μου γενναίωτον ἀπὸ ἐμέ.

ΑΡΙΕΤΙΑΝΗ. — Τί με μέλει! Καλλίτερό του! δὲν θὰ τον ζηλέψω βέβαια γι’ αὐτὸ. . . Θὰ εἶνε ὁμῶς μεγάλη κακία ἐκ μέρους του, ἀν δὲν θελήσῃ νὰ φέρῃ καὶ τὸ δικό μου ἐπανωφόρι.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ. — Καὶ νὰ το φέρῃ δὲν θὰ σε ἀφελῆσῃ εἰς τίποτε, γιὰτι θὰ τον ξαναστείλω νὰ το βάλῃ ἐστὴ θέσι του. Σοῦ εἶπα, ὅτι πρέπει νὰκούσῃς τὸν πατέρα σου καὶ νὰ ὑπάγῃς νὰ το πάρῃς μόνος σου.

ΑΡΙΕΤΙΑΝΗ. — Τότε λοιπὸν, κυρία Ἀγγελικὴ, θὰ πῶ ὅτι καὶ σεῖς εἰσθε κακὴ σὰν τὸν ἀδελφόν μου.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ. — Καὶ ἐγὼ θὰ πῶ ὅτι εἶσαι ὁ μεγαλύτερος φοβηταίρος τοῦ κόσμου, ἀφ’ οὗ ἐστὴν ἡλικία σου καὶ εἰς τὸν αἰῶνά μας, φοβάσαι ἀκόμη τοὺς βρυκολάκας! . . . Ἄ, νὰ ὁ ἀδελφός σου που εἶνε γενναίωτος ἀπὸ σέ. (Πρὸς τὸν Ποπον, ἐπανερχόμενον!) Λοιπὸν! εἶδες τίποτε, παιδί μου;

Ποπος. — Τὸ παραμικρόν, κυρία Ἀγγελικὴ! Ὁ Ἀριστείδης ἔχει πολὺ ἀδικο νὰ φοβᾶται.

ΑΡΙΕΤΙΑΝΗ. — Δὲν ἔφερες λοιπὸν καὶ τὸ δικό μου ἐπανωφόρι;

Ποπος. — Ὅχι, βέβαια! Μήπως δὲν σοῦ το εἶπα; Ὅριστε, πάρε τὸ κλειδί, καὶ πήγαινε νὰ το φέρῃς μόνος σου.

ΑΡΙΕΤΙΑΝΗ. — Ὅχι, ὄχι, εὐχαριστῶ. . . Ἐγὼ εἶπα ὅτι δὲν πηγαίνω. . . Τοῦλάχιστον κρατῶ τὸ λόγο μου.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ. — Ἄ, μπράβο! . . . νὰ τον χαρῖς τέτοιο λόγο!

ΚΟΣ ΔΑΡΑΣ. — Καλὴ σπέρα σας! Ἄ, νὰ τελοσπάντων καὶ τὰ καλοκαιρινὰ, ποῦ βγήκαν ἀπὸ τὴ φοβερὴ καὶ τρομερὴ δουλάπα! . . . Ὁ Ἀριστείδης τα ἔφερε; (Κυτάζει καλλιτέρα.) Μᾶ. . . σὰν νὰ βλεπω μόνον ἕνα ἐπανωφόρι. . . γιὰτι;

Ποπος. — Εἶνε τὸ δικό μου, μπαμπᾶ. Ἐλῆγα καὶ το πήρα ἐγὼ μόνος μου. Ὁ Ἀριστείδης φοβάται νὰ ἐμδῖ ἐστὶ δωματίου τῆς μαμμᾶς καὶ νὰ προχωρήσῃ ὀλομόναχος ὡς ἐτὴ δουλάπα.

ΚΟΣ ΔΑΡΑΣ (πρὸς τὸν Ἀριστείδην). — Μὰ τί φοβᾶσαι λοιπὸν εἰς τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο, ἀφ’ οὗ βλέπῃς ὅτι ὁ ἀδελφός σου πηγαίνει μόνος του, χωρὶς νὰ ἴδῃ καὶ χωρὶς νακούσῃ τίποτε;

ΑΡΙΕΤΙΑΝΗ. — Τίνα σας πῶ, μπαμπᾶ μου! . . . νὰ, φοβάμαι. . . Ὁ Γιάγκος ὁ ὑπηρετῆς ποῦ τον ἐδώξατε γιὰτι μ’ ἐτρέμαζε, μοῦ διηγήθη ἕνα σωρὸ φοβερῆς ἱστορίας γὰ βρυκολάκας. . . καὶ τῶρα νὰ, φοβάμαι. . . μήπως το θέλω κ’ ἐγὼ;

ΚΟΣ ΔΑΡΑΣ. — Ἐν τούτοις πρέπει νὰ θεραπευθῆς ἀπὸ τὴν γελωίαν αὕτην ἀδυναμίαν, καὶ ἐλπίζω νὰ το κατορθώσω, ἀν σου ἐμιλήσῃ με τὴν γλῶσσαν τῆς λογικῆς. Καθῆστε ἐκεῖ καὶ οἱ δύο. Σεῖς, κυρία Ἀγγελικὴ, πηγαίνετε τῶρα, ἀν θέλετε.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ. — Πηγαίνω. . . ἀλλὰ τί νὰ σας πῶ, κύριε! Τοῦ ὀμιλήσα τόσες φορές με τὴν γλῶσσαν τῆς λογικῆς, ὡστε φοβοῦμαι μήπως χάσετε τὰ λόγια σας. . . Ἴσως μὴ τιμωρία θὰ ἔφερε καλλίτερον ἀποτελεσμα.

ΚΟΣ ΔΑΡΑΣ. — Ὅχι, αὕτην τὴν φορὰν, ὄχι. . . Νὰ μου ἐπιτρέψετε νὰ μὴ συμφωνήσω με τὴν γνώμην σας.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ. — Ὅπως ἀγαπᾶτε. (Ἐέρχεται.)

ΚΟΣ ΔΑΡΑΣ (καθήμενος πρὸς τὸν Ἀριστείδην). — Λοιπὸν, παιδί μου, θὰ με ἀκούσῃς ποῦ θὰ ἐμιλήσω;

ΑΡΙΕΤΙΑΝΗ. — Ναί, μπαμπᾶ.

ΚΟΣ ΔΑΡΑΣ. — Ἐσὺ τῶρα φοβεῖσαι νὰ ἐμδῖς εἰς τὸ δωμάτιον τῆς μητέρας σου, ἐπειδὴ δὲν εἶνε πολὺς καιρὸς ποῦ ἀπέθανεν ἐκεῖ μέσα. Σοῦ φαίνεται λογικὸν αὐτὸ ποῦ λέγουν οἱ ἀμαθεῖς ἀνθρώποι, ὅτι τάχα οἱ πεθαμένοι γυρίζουν εἰς τὴν γῆν δια νὰ βρασιάζουν τοὺς ζωντανούς; Ἄν ἦταν ἔτσι, δὲν θὰ ἠμπορούσαμεν νὰ ζήσωμεν ἡσυχοὶ εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν οὔτε νύκτα οὔτε ἡμέραν διότι, ἀν ἕνας μόνον εἶχε τὸ προνόμιον νὰ γυρίσῃ εἰς τὴν γῆν, θὰ το εἶχαν καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι καὶ ἀπέθαναν τόσῳ πολλοί, ἀπὸ τὸν καιρὸν ποῦ ὑπῆρχεν αὐτός ὁ κόσμος. ὦστε δὲν θὰ ἤξεύραμεν ποῦ νὰ τρυφώσωμεν, ἀν ἐβρυκολάκιζαν πραγματικῶς. Παραδέχεσαι αὐτὸν τὸν συλλογισμόν;

ΑΡΙΕΤΙΑΝΗ. — Ναί, μπαμπᾶ.
Ποπος. — Τὰ ἴδια τοῦ λέγω κ’ ἐγὼ, ἀλλὰ δὲν με πιστεύεις.

ΑΡΙΕΤΙΑΝΗ. — Αὐτὰ τάκοῦν ὑπάρχουν ὁμῶς καὶ τόσες ἱστορίαι, ποῦ τὰς διηγούνται ἀνθρώποι φρόνιμοι, γιὰ πειθᾶ μένους που ἐβρυκολάκιζαν, κ’ ἐβγήκαν τὴ νύκτα με κάτασπρα φορέματα. . . κ’ ἐγύρισαν ἐπὶ σπῖτια των. . . κ’ ἐτρέθηξαν τὴν κουνουπιέρα ἐκείνων, ποῦ τοὺς εἶχαν ἐστὶ στομάχι. . . καὶ ἐπίετα ἐγάθησαν θάμισ. . . καὶ θὰ εἶνε ἀληθὲν, ἀπὸ ὅλες αὐτὰς τὰς ἱστορίας! . .

ΚΟΣ ΔΑΡΑΣ. — Θὰ σοῦ εἶπω ἀμέσως τί ἀληθινὸν ὑπάρχει εἰς ὅλα τα περὶ βρυκολάκων παραμῦθια που διηγούνται. Βίς κάθε τέτοιαν ἱστορίαν, ὑπάρχει τῶ-

ὄντι καὶ ἐν γεγονόσιν πραγματικῶν, ἀληθινῶν, φυσικῶτατον, τὸ ὅποιον δὲν φαίνεται καθόλου παράξενον ἄμα εὐρὴ κανεῖς τὴν αἰτίαν του, ἀλλὰ τὸ ὅποιον προξενεῖ τρόμον, ὅταν τὸ ἀποδίδῃ κανεῖς εἰς αἰτίαν ἄλλην, ἐκτὸς τῆς ἀληθοῦς, ὅταν τὸ ἐκλαμβάνῃ ὡς θαῦμα, ὡς ὑπερφυσικὸν φαινόμενον, ὅταν μὲ ἄλλους λόγους, εἶνε κανεῖς προληπτικὸς καὶ δὲν σκέπτεται καλά. Παραδείγματός χάριν, ἔκους τί μου συνδῆ μιὰ φορά: "Ἦμουν μικρὸς, σχεδὸν εἰς τὴν ἡλικίαν σου, ὅταν ἀπέθανεν ὁ πάππος μου. Τὸ ἄλλο βράδυ,

μὲν ἐπλάγιασα εἰς ἓνα μεγάλο κρεβάτι, ἀκούω ἔξωθεν τὴν κουνουκίερα φφφφφφ! νάνοιγῃ, καὶ πάλι φφφφφφ! νὰ κλείῃ, — καὶ πάλι τὸ ἴδιον πολλές φορές. **ΑΡΙΣΤΕΙΑΝΕ.** — Παναγίτσα μου! πόσο θὰ φοβήθηκατε, καλὲ μαμμὰ! **ΚΟΣ ΔΑΡΑΣ.** — Ἐννοεῖται ὅτι φοβήθηκα! Μάλιστα ἐφώναξα, ἐκραξα εἰς βοήθειαν. . . Τρέχει ὁ πατέρας μου μὲ τὸ φῶς, καὶ βλέπει κ' ἐκεῖνος τὴν κουνουκίεραν ποῦ ἀνοίγῃ καὶ μόνῃ της! ("Ἐπεται τὸ τέλος.)

ΦΟΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Η ΚΥΡΙΑ ΤΡΟΜΑΡΑ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΙΑ'.

Ὁ παραμικρὸς κρότος τῆς φαίνεται τῆς Μαρίας μεγάλος καὶ φοβερός: ἐσκόνταψε κανέναν ἐστὴ σκάλα; ἔπεσε κανένα ξύλο ἐπὶ τὸ διπλανὸ δωμάτιο κ' ἐκύλισε ἐπὶ πάτωμα; πέρασε ἀπέξω ἐπὶ τὸ δρόμο κανένα ἄμαξι; Ἡ κυρία Τρομάρα νομίζει ὅτι ἔπεσε ἐπὶ σπιτι κεραυνός, καὶ τρομάζει, καὶ κιτρινίζει, καὶ γίνεται ἀνω-κάτω.

— Μ' αὐτὴ δὲν εἶνε κατάστασις, παιδί μου! τῆς λέγει μιὰ μέρα ἡ μαμμὰ της. Δὲν εἶνε μόνον ποῦ γίνεσαι γελοία, ἀλλὰ σοῦ κόβεται καὶ

τὸ αἷμά σου, καταστρέφεις τὴν ὑγεία σου. Πρέπει νὰ πάμε νὰ σε ἴδῃ κανέναν γιατρό.

Καὶ πῆγαν ἐπὶ τὸν γιατρό, ἡ κυρία Τρομάρα μὲ τὴ μαμμὰ της. — Γιατρέ μου, αὐτὸ καὶ αὐτὸ. . . Σῶσε τὴν κόρη μου. . . Ἀπὸ τὸ Θεὸ καὶ ἐπὶ χέρια σου!

— Πραγματικῶς, εἶπεν ὁ γιατρός, ὁ φόβος εἶνε μεγάλη ἀρρώστεια ἀλλὰ τὸ γιατρικὸν του εἶνε τὸ μόνον εὐκολο: Ξερὸ ψωμί. Μόνον τὸ ξερὸ ψωμί γιατρεύει τὸ φόβο. Κάθε φορά ποῦ θὰ φοβᾶται ἡ κόρη σας, δὲν θὰ της δίδετε παρὰ ξερὸ ψωμί. . . καὶ πάλι ξερὸ ψωμί καὶ πάντα ξερὸ ψωμί. . . ὡς που νὰ γίνῃ καλά, δηλαδή ὡς που νὰ γίνῃ γενναία.

— Μὰ μόνον ξερὸ ψωμί, γιατρέ μου; ἐρωτᾷ ἡ μητέρα.

— Ἐ, ἄς εἶνε. . . μπορεῖτε νὰ της δίδετε καὶ λίγο νερὸ.

Παράξενον γιατρικὸν ἀλήθεια! . . . Μεθαύριο θὰ σας πῶ πῶς της ἐφάνη καὶ τῆς Κυρίας Τρομάρας.

(Συνέχεια προσεχῶς.)

Η ΚΥΡΙΑ ΜΑΡΘΑ

Η ΒΟΕΡΟΠΟΥΛΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣ'. (Συνέχεια)

Ἐπρεπε νὰ σπεύσουν. Ὁ Μπαμποῦ λοιπὸν ἐπῆρε τὴν Μίς εἰς τὴν ἀγκαλίαν του, ὁ Γκὺ ἐσήκωσε τὴν Λενέτταν, καὶ ἡ Εἰρηνοῦλα ἐκινούσε τὰ πόδια της ὅσον ταχύτερα ἤμπορούσε.

Οἱ δύο Ἴνδοι εἶχαν βγάλῃ τὰ ἰνδιάνικα καὶ εἶχαν φορέσῃ τὰ συνειθισμένα των. Ἄλλ' ὅσον διὰ τὸ χαλκοεῖδές χρῶμα τῶν ἰνδιάνων προσώπων, τοῦτο δὲν ἐννοοῦσε νὰ ἐξαλειφθῇ, καθὼς καὶ τὸ μαῦρον χρῶμα, μὲ τὸ ὅποιον εἶχαν βάψῃ τὸ σῶμα τῶν κορασίων.

Ἐπρεπε νὰ ἐπιστρέφουν εἰς τὸ Ζουνοστράλε καὶ νὰ λουσοῦν καλά, διὰ νὰ ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ λέγωνται Εὐρωπαϊαί.

Ἐπειδὴ τὸ δέμα τοῦ Μπαμποῦ δὲν περιεῖχεν ἐνδύματα διὰ τὰ κοράσια, ἡ Μίς ἔκοψεν ἀπὸ τὸ φόρεμα τοῦ Ἴνδοῦ, καὶ ταῖς ἔκαμιν ὠραία πράσινα μεταξωτὰ ὑποκάμισα.

Δύο τρόποι ἦσαν τὰ μανίκια, καὶ μιὰ ζώνη μεταξωτὴ τὰ ἐσφριγγεν εἰς τὴν μέσην. Ἀλλόκοτα σκιαδία, τὰ ὅποια ἐπλέξεν ὁ Κάφρος μὲ φύλλα φοίνικος, ἐστίζαν τὰς κεφαλὰς τῶν μαῦρων κορασίων καὶ συνεπλήθρουν τὴν παράδοξον ἐνδυμασίαν των.

Τὸ ἔδαφος ἐρευγεν ὑπὸ τοὺς ταχεῖς πόδας τῶν δρομέων. Πόσον ὁ Γκὺ ἐκοιθοῦσε τὰ καλά ἄλογα, τὰ ὅποια εἶχαν ἀφίση εἰς τὴν καλύβην τοῦ Τσουγάλα!

Κάπου-κάπου, ὁ Μπαμποῦ ἐσταματοῦσε, ἄφινεν τὸ φορτίον του καὶ ἐκόλλουσε τὸ αὐτί του εἰς τὸ χῶμα.

— Τίποτε! ἔλεγεν ἐγειρόμενος, καὶ τὸ πρόσωπόν του ἔλαμπεν.

Ἀφ' οὗ ἐπεριπάτησαν ὀλίγας ὥρας, ἠναγκάσθησαν νὰ ἐπιβραδύνουν τὸ βῆμα, διότι ἐμῆσαν εἰς ἓνα στενὸν καὶ τραχὺ μονοπάτι, γεμάτον μυρμηκία.

Ἀπὸ τινων στιγμῶν, ὁ Κάφρος ἐφαίνετο σκεπτικὸς. Κάτι εἶχεν ἀκούσῃ. Ἐκόλλησε πάλιν τὸ αὐτί του εἰς τὸ χῶμα, καὶ αὐτὴν τὴν φοράν ἔκαμε κίνημα ὀργῆς:

— Ἄλογο! εἶπε λακωνικῶς.

Ἐπίστευσε τὸ βῆμα καὶ ἐτράβηξε τοὺς ταξειδιώτας ἀπὸ τὸν δρόμον. Ἐπειτα, εἰςχωρήσας εἰς μιαν πυκνὴν λόχμην, ἐκρυφεν ἐκεῖ πρὸς συντρόφους του κ' ἐκρύφθη καὶ αὐτός, μὲ τὸ μαχαίρι εἰς τὸ χέρι.

Δὲν εἶχεν ἀπατηθῇ. Οἱ φυγάδες ἤκουσαν μετ' ὀλίγον τὸν καλπασμὸν ἐνθὺς ἵππου ἔπειτα ἓνας μαῦρος ἐπρόβαλεν ἀπὸ τὸν δρόμον.

Ἐτρεχεν ἐπάνω εἰς τὸν ταχὺν ἵππον του κ' ἐκύτταζεν ὄλονεν τριγύρω του.

— Ὁ Σελέσκος! ἐφθύρισαν οἱ κρυμμένοι.

Ὁ Σελέσκος ἐσταμάτησεν εἰς τὸ μέρος ἀκριβῶς, ὅπου ἐτελείοναν τὰ ἴχνη τῶν βημάτων.

Ἐἶχεν ἀφιππεύσῃ καὶ ἐξήταξε μὲ προσοχὴν τὸ ἔδαφος. Ὁ Μπαμποῦ ἔκμαε νὰ ὀρμήσῃ, ἀλλὰ ὁ Γκὺ τοῦ ἐσφριγγε δύνατὰ τὸ χέρι καὶ τοῦ ἐφθύρισε:

— Στάσου! μὴ ποῖς νὰ μὴ εἶνε μόνος!

Ὁ Κάφρος ὑπήκουσε.

Ὁ Σελέσκος ἐστράφη πρὸς τὸ μέρος, ἀπὸ τὸ ὅποιον εἶχεν ἔλθῃ.

Ἐφαίνετο ὅτι κάποιον ἐπερίμενε. Μὴ βλέπων τίποτε, ὁ Σελέσκος ἐξέβαλεν ἓνα σφύριγμα παρατεταμένον. Ἦτο βεβαίως τὸ σύνθημα τὸ ὅποιον εἶχε συμφωνήσῃ μὲ τοὺς συντρόφους του.

Πρὸς στιγμὴν ἤκροάσθη. . . καμμία φωνὴ δὲν τῷ ἀπεκρίθη.

Ἀνησυχῶς ἐκύτταξε γύρω, τὸν ὀρίζοντα, τὰ πράσινα δένδρα ἐπὶ τῶν ὀπίστων μυριάδες πτηνῶν ἐκελεύοντων ζωηρότατα.

Ὁ Μπαμποῦ ἔκαμε κινήματα ἀνυπομονησίας εἰς τὴν κρύπτην του.

— Πῆγαινε, τῷ εἶπεν ὁ Γκὺ χαμηλοφώνως, ἀλλὰ νὰ μὴ τον σκοτώσῃς. . . νὰ μας εἰπῇ ἂν εἶνε μόνος.

Ἐκκίνητος ὡς κἀνήθρ, ὁ Μπαμποῦ ἐξεπύθησεν ἀπὸ τὴν λόχμην, καὶ πρὶν προεβῆσῃ ὁ Σελέσκος νὰ ἐγείρῃ κατὰ τοῦ Κάφρου τὸ βαρὺ του ρόκαλον, οὐτός τον ἤρπασεν ἀπὸ τὴν μέσην καὶ τον ἔριψε κάτω.

Ὁ Σελέσκος ἦτο ἀνίκανος νὰ παλαίσῃ μὲ τὸν Μπαμποῦ, τοῦ ὅποιου ἡ δύναμις ἦτο τεραστία. Ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ ἐδέθη εἰς τρόπον, ὥστε δὲν ἤμπορούσε νὰ κάμῃ τὸ παραμικρὸν κίνημα.

Ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ Ζουλοῦ ἐξέρρεε χεῖμαρρος ὕδρου, τὰς ὁποίας μόνος ὁ Μπαμποῦ ἐγούσε.

Ὁ Γκὺ ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν κρύπτην του καὶ ἠρώτησε:

— Τί λέγεις;

— Οὐκ ἔτι ἀκολουθοῦν τέσσαρες Ζουλοῦ ὀκλισμένοι, καὶ ὅτι ὁ θάνατός του δὲν θὰ μας σώσῃ.

— Τί νὰ κάμωμεν; ἠρώτησεν ἀγωνικῶδες ὁ νέος.

— Νὰ τὸν σκοτώσω! ἀπεκρίθη ὁ Μπαμποῦ, διευθύνων διὰ δευτέραν ἤδη φοράν τὴν λεπίδα του πρὸς τὰ στήθος τοῦ Ζουλοῦ.

— Περίμενε ἀκόμη! εἶπε ζωηρῶς ὁ Γκὺ. . . Ἀκούσε. . . δὲν ἀκούεις τὸ βῆμα τῶν ἄλλων ἵππων;

Ὁ Μπαμποῦ ἔκουψε.

— Τίποτε! εἶπε.

— Καλὰ! δέσε τὸν ἄνθρωπον εἰς ἐκεῖνο τὸ δένδρον.

Ἡ διαταγὴ ἐξετελέσθη αὐτοστιγμῆ.

Ὁ Γκὺ ἐπλησίασε τὸν Σελέσκον καὶ τῷ ἀπέτεινε τὸν λόγον ἀγγλιστί.

Εἰς τὴν ἴδιαν αὐτὴν γλώσσαν, ὁ Ζουλοῦ ἀπήγγελε διὰ σωρείας ὕδρου.

Ὁ νέος ἐπίσπεσε τότε τὰ δεμένα χεῖρα

τοῦ μαῦρου καὶ ἤρρισε νὰ τον κυτᾶζῃ ἀπενῶς, ἐπιμόνως, κατὰμματα. Ὅταν ὁ Σελέσκος ἀπέστρεψε τὸ βλέμμα, ὁ Γκὺ το παρηκολούθει. Ὁ Ζουλοῦ δὲν ἐννοοῦσε τίποτε ἀπὸ αὐτὸ τὸ κύτταγμα, ὁ δὲ Μπαμποῦ ὕψανε τοὺς ὤμους, νομίζων ὅτι ὁ νεαρὸς ἄσπρος ἐπεχειρεῖ νὰ φέρῃ εἰς θεογονώσιαν τὸν μαῦρον, ἀντὶ νὰ τον καρφώσῃ μιὰ καὶ καλὴ εἰς τὸ δένδρον, πράγμα τὸ ὅποιον τῷ ἐφαίνετο πολὺ ἀπλοῦστερον καὶ φρονιμώτερον.

Ἄλλ' ὅποια ὑπήρξεν ἡ ἐκπληξίς τοῦ

«Ἐἶχεν ἀφιππεύσῃ καὶ ἐξήταξε μὲ προσοχὴν τὸ ἔδαφος.» (Σελ. 189, στ. α'.)

Κάφρου, ὅταν εἶδε τὸν Σελέσκον νὰ κατευνάσεται ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἔπειτα νὰ πῶσῃ εἰς τέλειαν ἀρασίαν καὶ ἐπιτέλους νὰ γίνῃ ἡμεῖς γὰν ἀνάκι!

Οἱ ὀφθαλμοὶ του, οἱ πρὸ ὀλίγου ἀστράπτοντες ἀπὸ μανίαν, ἐθολούοντο, ἐσθύναν, ἐν ᾧ τὸ βλέμμα τοῦ Γκὺ, διαπεραστικόν, ἔβλεπε ὡς περὶ χαλυβδίνῃ, ἐβυθίζετο εἰς αὐτοὺς χωρὶς νὰ μεταστρέφεται οὐτε στιγμὴν.

Ἐπιτέλους! τὰ βλέφαρα τοῦ μαῦρου ἐκλείσαν ἀποτόμως. . . καὶ τὸ πρόσωπόν του ἐγίνε τόσον ἡρεμὸν, ὡς ἔαν εἶχεν ἀποκοιμηθῇ ὑπὸ τὴν φυλλίνην στέγγην τοῦ κράλλου.

— Ἄσπε τον! διέταξεν ὁ Γκὺ. Ὁ Μπαμποῦ ἐπλησίασε. δειλῶς καὶ ἔλυσε μετὰ λύτης τὸ σχοινίον, τὸ ὁποῖον συνδέει τὸν ἄνθρωπον μὲ τὸ δένδρον.

Ἀπελευθερωθεὶς ὁ Σελέσκος ἀπέμεινε ἀκίνητος μὲ τὸ βλέμμα προσηλωμένον ἐπὶ τοῦ Γκὺ.

— Ἀκούσε, εἶπεν ὀμιλῶν σαφῶς καὶ ἐντόνως ὁ νέος, νὰ γυρίσῃς ὀπίσω καὶ νὰ πᾶς νὰ εἰπῇς εἰς τοὺς συντρόφους σου, ὅτι ὁ θεὸς Ὀλακομαριγκοῦ, σοῦ ἀπήγγευσεν ἐπὶ ποιῶν θανάτου, νὰ καταδιώξῃς τὰ ἄσπρα κορίτσια. Καὶ ἄμα σβῆθουν ἐκεῖνοι, σὺ θὰ γυρίσῃς ἐδῶ γρήγορα.

Ὁ Σελέσκος, ὡς νὰ ἦτο τευρόσπαστον, ἔκαμε κανονικὴν μεταβολὴν, ἐπλησίασε τὸν ἵππον του, τὸν ἐπίσπεσεν ἀπὸ τὴν γαίτην καὶ ἐπῆδησεν ἐπάνω ἐλαφρῶς. Καὶ εἰς τὴν στιγμὴν ἐγίνετο ἀφαντός.

Ὁ Μπαμποῦ ἐκύτταξε τὸν Γκὺ μὲ μᾶτια τόσον ἐντρομα, ὥστε ὁ νέος ἐξερράγη εἰς γέλωτα.

— Κακόμοιρε Μπαμποῦ, φαίνεται ὅτι ὁ θεὸς τοῦ κεραυνοῦ Ὀλακομαριγκοῦ δὲν γνωρίζει τὰ θαυμασὰ ἀποτελέσματα τοῦ μαγνητισμοῦ! τῷ εἶπε κτυπῶν τὸν ὄμιόν του.

Ὁ Κάφρος ἐπείσεν εἰς τὰ γόνατα τοῦ Γκὺ.

— Σὺ, τὸ ἄσπρο, εἶπε θεοὶ εἶπε μὲ θαυμασμὸν καὶ μ' ἐυλάβειαν.

Ἡ μικρὰ αὐτῆ σκηνὴ διέχυσεν ὀλίγην γαίδρητητα εἰς τὸν ὄμιλον.

— Λαμπρά τα ἐκατάφερες, ἀγαπητέμου Γκὺ, εἶπεν ἡ Μίς, ἐκπληκτικῶς καὶ αὐτῇ ἔσο ν

σχεδὸν καὶ ὁ μαῦρος. Ἐξέσπεσε τὴν ἐπιτηδεύτητά σου εἰς τὰ τοιοῦτου εἶδους κειράματα, ἀλλ' ὁμολογῶ ὅτι τὸ σημερινόν με κατέπληξε.

— Ἐγὼ ὅμως, εἶπεν ἡ Εἰρηνοῦλα, δὲν πιστεύω νὰ ξαναἰδοῦμαι τὸν φρικτὸν ἐκεῖνον ἄνθρωπον. . . θὰ ἦτο πολὺ τραλὸς, μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἂν ἐγύριζεν ὀπίσω, νὰ ξαναπέσῃ εἰς τὰ νόχια σου.

Θὰ γυρίσῃ, ἀπεκρίθη ὁ Γκὺ.

Ἄλλ' ἡ ὥρα παρήγγεστο, καὶ ὁ Ζουλοῦ δὲν ἐφαίνετο.

(Ἐπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΑΝΗΣ

[Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ Paul Roland]

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΕΛΕΤΗ ΚΑΙ ΜΕΛΕΤΗ

Αγαπητοί μου,

Ποιες συχνά, αυτές τας ημέρας, είς τόν περίπατον, μου συμβαίνει να κοίω τεμάχια διαλόγων, διακεκομμένα φράσεις νεαρῶν περιπατητῶν, αἱ ὅποια μοῦ ἐνθουμίζουν πολλά.

— Πέντε ὥρες κατά συνέχειαν σήμερα μελετοῦσα λατινικά! λέγει ένας μικρός κοντούτσικος καί παχουλός, με γυαλιὰ προώρου μυωπίας.

— Ἐγὼ δὲν μπόρεσα νὰ μελετήσω περισσότερο ἀπὸ τρεῖς ὥρες μαθηματικά, γιατί μ' ἔπιασε ζάλη! ἀπαντᾷ ὁ σύντροφός του, ἰσχνός αὐτός καί ὑψηλός με μάτια λυγκέως.

— Αὔριο ἐγὼ θὰ μελετήσω...

Ἄλλ' ἀντιπαρέρχονται καί χάνω τὴν συνέχειαν.

Μετ' ὀλίγον ἄλλοι:

— Μὰ τί δάσκαλη καὶ αὐτὴ ἡ Ἰστορία!... Πῶς εἶνε δυνατόν νὰ ἐνθουμηθῇ κανεὶς τόσας χρονολογίας!

— Ἐγὼ, νὰ σου πῶ τὴν ἀλήθεια, ἐφιλόλογα τὰ κυριώτερα εἰς ἓνα χαρτάκι, καὶ θὰ το πάρω μαζί μου γιὰ κάθε ἐνδεχόμενον.

— Ἐγὼ εἶμαι ἀπελιτισμένος. Ἰστορία δὲν θὰ γράψω λέξι.

— Ἐθεύρεις τί νὰ κάμης; νά...

Ἀπεμακρόνησαν, δὲν ἀκούω. Ἦσαν δύο ζωηρότατοι καί κομψότατοι, ἀπὸ ἐκείνους οἱ ὅποιοι ἀναπληρόνουν τὴν μελέτην διὰ τῆς εὐφύιας.

Παρακάτω ἄλλοι:

— Οὐφ! ἔσκασα! ἔσκασα! ἔσκασα! Μοῦ φαίνεται ὅτι θὰ τάψω ὅλα σὺν ὅλα... Ὅπωςδήποτε στείλῃ μου αὔριο τὸ τετράδιό σου εἰρήνη.

— Ναι, ἀλλὰ θὰ μου χρειασθῇ ἰσῶς καὶ ἐμὲ. Ἐπειτα, ξεύρεις, τὸ ἔχω δα νεϊκό...

— Τότε στείλῃ μου τὴν...

Ἐπέρασαν. Ἦσαν ἀπὸ τοὺς μαθητὰς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι δὲν ἀγαποῦν καὶ τόσον πολὺ τὰ γράμματα, ἀφ' οὐ οὔτε ταυγάτα ἐφάδια δὲν φροντίζουν νὰ ἔχουν, καὶ οἱ ὅποιοι προτιμοῦν κάθε ἄλλην ἀγγαρεία ἀπὸ τὴν μελέτην. Καὶ ὅμως μελετοῦν καὶ αὐτοί, ὅπως μελετοῦν ὅλοι. Ναι, ὅλοι μελετοῦν. Εἶνε αἱ ἡμέραι τῆς μελέτης, αἱ παραμοναὶ τῶν ἐξετάσεων. Οἱ μαθηταὶ τῶν ἀνωτέρων τάξεων προετοιμάζονται, προαλείφονται διὰ τὸν μεγάλον ἀγῶνα. Ἀμελεῖς ἢ φιλόπονοι, ὀκνηροὶ ἢ ἐπιμελεῖς, πρῶτοι ἢ τελευταῖοι, εὐφμεῖς ἢ στενοκέφαλοι, ὅλοι ἀγωνίζονται φιλοτιμῶς, αὐτὰς τὰς

ὀλίγας ἡμέρας, νὰ φανοῦν ἀνώτεροι τοῦ ἑαυτοῦ τῶν, νὰ κερδίσουν ὀλίγον ἀκόμη ἔδαφος, νὰ νικήσουν, νὰ ἱκανοποιήσουν καὶ νὰ ἱκανοποιηθῶν. Ἄλλοι φιλοτιμούνται νὰ διαπρέψουν, ἄλλοι φιλοτιμούνται ἀπλῶς νὰ γλυτώσουν. Ὅλοι ὅμως κοπιᾶζουν, μελετοῦν...

Καὶ ἐν τῷ ἀκούῳ εἰς τὸν περίπατον τὰ τεμάχια τῶν διαλόγων, τὰς διακεκομμένας φράσεις τῶν μαθητῶν, ἐπιστρέφω εἰς τὰ παιδικὰ μου χρόνια, ὅταν ἤμουν καὶ ἐγὼ μαθητὴς, καὶ ἐνθουμούμαι με συγκίνησιν, — ὡς με πόσῃ συγκίνησιν! — τὰς ἡμέρας ἐκείνας ποῦ ἐμελετοῦσα καὶ ἐγὼ διὰ τὰς ἐξετάσεις...

Οὕτω καὶ ἐγὼ ἐνθουμούμαι, ἔμενα κλεισμένος ὅλην τὴν ἡμέραν εἰς τὸ σπίτι καὶ τὸ βράδυ βράδυ, ἀργά, ὠχρὸς καὶ με ζαλισμένην κεφαλὴν ἀπὸ τὴν μελέτην, ἔδωκα νὰ πάρω ὀλίγον ἀέρα, καὶ εὗρισκα τοὺς συμμαθητὰς μου, καὶ ἔκαμα μαζί των τὰς ἰδίαις ἀκριβῶς συνομιλίας, τῶν ὁποίων ἀκούω τώρα τὰ τεμάχια... Καὶ πρὸς στιγμήν μοῦ φαίνεται ὅτι εἶμαι ἀκόμη ὁ ἄλλοτε μαθητὴς, καὶ μοῦ ἔρχεται ναναμιχθῶ με κανένα ὄμιλον μαθητῶν, καὶ νὰ συζητήσω περὶ τοῦ τῶδε προβλήματος τῆς τριγωνομετρίας, καὶ νὰ διηγήσω περὶ τῆς αὐστηρότητος τοῦ δεινὰ καθηγητοῦ...

Ἐπέρασαν ἀπὸ τότε τόσα χρόνια, καὶ τὰ ἐνθουμούμαι ὅλα ὡς νὰ ἦσαν χθεσινά. Καὶ ἐνθουμούμαι καὶ ἐν ἄλλο πρᾶγμα, σχετικῶς με τὴν μελέτην τῶν ἐξετάσεων, τὸ ὁποῖον ἐπιθυμῶ νὰ σας εἰπῶ.

Ἐνθουμούμαι, ὅτι αὐτὴ ἡ μελέτη δὲν μοῦ ἤρρεσε ποτέ. Ἐπρόκειτο εἰς ὀλίγας ἡμέρας νὰ ἐπαναλάβω ὅσα μ' εἰδάξαν ὀλοκληρον ἔτος, καὶ τὴν τελευταίαν μάστιχα φορᾶν, ὀλοκληρον τετραετίαν!

Ἐξήταξα τὸν ἑαυτόν μου, καὶ ἔδωλα, ὅτι ἡ μελέτη αὐτὴ, ἐκτὸς τῆς κοπώσεως, τῆς ἐξαντλήσεως τῆς μεγάλης, δὲν μοῦ ἄρρινεν ἄλλα ἔγνη ὠφελιμώτερον. Δι' αὐτῆς δὲν ἐμάθηνα τίποτε. Ἐμάθηνα μόνον εἰς τὸ διάστημα τοῦ ἔτους, ὅταν ἐμελετοῦσα τὸ βράδυ τὰ μαθηματὰ τῆς ἡμέρας, καὶ προπάντων διὰν ἐπρόσεχα τὴν ἡμέραν εἰς τὴν παράδοσιν καλοῦ καθηγητοῦ. Τότε ἐνετυποῦντο εἰς τὸν νοῦν μου τὰ πράγματα, καὶ ἐμενᾶν. Ἡ ἐσπευσμένη ἐκείνη καὶ ἀπέραντος μελέτη τῶν ἐξετάσεων, ἡ φοβερὰ ἐκείνη σωρεία τῶν βιβλίων καὶ τῶν τετραδίων, τὰ ὅποια ἔπρεπε νὰ περᾶσθ οὐ μόνον ὅλα, εἰς τόσον ὀλίγον καιρὸν, δὲν μ' ἐμάθηνα τίποτε θετικὸν καὶ διαρκές. Καὶ ἂν ἀνεπόλουν τίποτε, κανὲν πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον εἶχα λησμονήσῃ, τὸ ἐλησμονοῦσα καὶ πάλιν εὐθὺς τὴν ἐπαύριον τῶν ἐξετάσεων. Ἦτο μία μελέτη ἀπλῶς καὶ μόνον διὰ τὰς ἐξετάσεις.

Καὶ συλλογίζομαι τοὺς δυστυχεῖς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι δὲν μελετοῦν ὅλον τὸν χρόνον, καὶ περιμένουν νὰ μάθουν

τὰς ὀλίγας αὐτὰς ἡμέρας. Ἄ, ὠρισμένως δὲν θὰ μάθουν τίποτε! Καὶ ἂν κατορθώσουν, με πολὺν κόπον, νὰ πύρουν ἓνα πασσαλεῖμα, θάπυρσθῃ καὶ αὐτὸ καὶ θὰ πῶσθ εὐθὺς ἀπὸ κόμου ἐξετάσεις. Καὶ θάπομείνουν γυμνοὶ, δηλαδὴ ἀμαθεῖς, ὅπως ἦσαν. Ἀδιάφορον ἂν θὰ προβιβασθοῦν, ἀδιάφορον ἂν θὰ πάρουν ἰσῶς καὶ καλὸν βαθμόν.

Τὸ ζήτημα εἶνε, — καὶ αὐτὸ ἤθελα νὰ σας εἰπῶ, — ὅτι ἡ καλλίτερα μελέτη εἶνε ἐκείνη, ἡ ὅποια γίνεται με ἡσυχίαν, με ἄνεσιν, ὀλίγον κατ' ὀλίγον εἰς τὸ διάστημα τοῦ ἔτους. Ἡ ἄλλη μελέτη, ἡ μελέτη τῶν ἐξετάσεων, ὅσον ἐπιμελής καὶ ἂν γίνῃ, δὲν εἰσπορεῖ νὰ κάμῃ τίποτε χρησιμώτερον, παρὰ νὰ μας προετοιμάσῃ διὰ τὰς ἐξετάσεις. Ἄλλα καθὼς ἤξεύρατε, ὁ σκοπὸς τῆς ἐκπαιδεύσεως δὲν εἶνε καθόλου αἱ ἐξετάσεις... Ἀναγκαῖα βίβλια καὶ αὐτὴ ἡ μελέτη, ὅπως εἶνε ἀναγκαῖα καὶ αἱ ἐξετάσεις. Μένει ὅμως ἀμαθής, διαπαντὸς ἀμαθής, ἐκεῖνος ὁ ὅποιος παραμελεῖ τὴν ἄλλην, καὶ βασιλεῖται μόνον εἰς αὐτὴν.

Σας ἀσπάζομαι, ΦΙΛΙΔΩΝ

ΟΔΗΓΙΑΙ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Μεταμορφώσεις. — Εἶνε ἰσῶς τὸ δυσκολώτερον εἶδος τῶν Ἀσκήσεων καὶ ἐπιστῶν ἰδιαίτερως τὴν προσηχὴν σας εἰς τὰς δὴγιας μου, διότι συχνὰ υποπίπτει εἰς λάθῃ τῶσον εἰς τὴν σύνθεσιν ὅσον καὶ εἰς τὴν λύσιν Μεταμορφώσεων.

- 1. Ὁ φόβος γίνεται φόβος
2. Ὁ φόβος γίνεται φόβος
3. Ὁ φόβος γίνεται φόβος
4. Ὁ φόβος γίνεται φόβος
5. Ἡ Πάρος γίνεται θάρρος.

Μεταμορφώσεις. — Εἶνε ἰσῶς τὸ δυσκολώτερον εἶδος τῶν Ἀσκήσεων καὶ ἐπιστῶν ἰδιαίτερως τὴν προσηχὴν σας εἰς τὰς δὴγιας μου, διότι συχνὰ υποπίπτει εἰς λάθῃ τῶσον εἰς τὴν σύνθεσιν ὅσον καὶ εἰς τὴν λύσιν Μεταμορφώσεων. Ἀπὸ μίαν λέξιν φθάνομεν εἰς μίαν ἄλλην ἐντελῶς ἀντίθετον, διὰ σειράς μεταμορφώσεων, ἧτοι διὰ σειράς λέξεων, ἐκάστη τῶν ὁποίων προκύπτει ἐκ τῆς προηγουμένης καὶ ἓνα ἐκ τῶν ἑξῆς τρόπων: α.) Δι' ἀπλή μεταθέσεως τοῦ τόνου: Παραδειγματικῶς χάριν, ἡ λέξις Τῆρος εἰσπορεῖ νὰ γίνῃ τῆρος. β.) Διὰ προσθήκης ἢ δι' ἀφαίρεσεως ἐνός μόνου στοιχείου. Ἡ λέξις ἄλλος γίνεταί κάλλος ἢ λέξις αἶρα γίνεταί ἀρα. γ.) Δι' ἀντικαταστάσεως ἐνός μόνου στοιχείου δι' ἐνός ἄλλου: π. χ. Ἰσπὴρ-λύμη, κύκνος-κόβρος. δ.) Δι' ἀναγραμματισμοῦ, ἀλλὰ διατηροῦντος τὸ αὐτὸ ποσὸν τῶν συλλαβῶν καὶ τὸν τόνον τῆς λέξεως εἰς τὴν θέσιν του: π. χ. Πέργα-Πράγα, Ἀγαρ-Ἄγρα, ἡμαρ-ἠμα. Ἐπιθύμητος καὶ αἰών-ἰών, ἄγγρον-ἄγγρον, ὄβη-ὄβηρος-ἄβηρος, ὄβηρος-ὄβηρος. ε.) Διὰ παραχθῆ νέας λέξεως ἀπὸ τῆς προηγουμένης τῆς, ἢ προηγουμένη δὲν ἐπιτρέπεται νὰ κᾶθῃ δύο συνηχῶς ἐκ τῶν ἀνωτέρω μεταβολῶν, παραδειγματικῶς χάριν μεταθέσιν τόνου καὶ ἀντικατάστασιν στοιχείου, ἢ προσθήκην στοιχείου καὶ ἀναγραμματισμόν: Ἡ λέξις τῶρος δὲν ἐπιτρέπεται νὰ γίνῃ ἀμέσως τέλος, πρῶτα θὰ γίνῃ Τῶρος καὶ ἔπειτα τέλος. ἐπίσης ἡ λέξις ἔρασα δὲν εἰσπορεῖ νὰ γίνῃ ἀμέσως ἐρέπω: πρῶτα θὰ γίνῃ ἔρατω καὶ ἔπειτα ἐρέπω. Ἡ μόνη περιστάσις κατὰ τὴν ὅποιαν εἰσποροῦμεν νάντικαταστήσωμεν δύο στοιχεῖα δι' ἐνός, ἢ ἐν διὰ δύο, ἢ καὶ δύο διὰ δύο, εἶνε ὅταν ἡ μεταβλητὰ λέξις περιέχῃ σύμφωνον διπλῶν (λλ, μμ, νν, κκ.) ἢ διφθόγγον. Εἰς τὰς Μεταμορφώσεις τὰ διπλᾶ σύμφωνα εἰσπορεῖ, κατὰ τὴν ἀνάγκην, νὰ θεωρηθῶν καὶ ὡς ἀπλᾶ, ἢ ἂν δι-

φθόγγος, εἰσπορεῖ νάντικαταστήσθ ὑπὸ ἄλλης διφθόγγου. Παραδειγματικῶς χάριν: ἡ λέξις ἄλλος, εἰσπορεῖ νὰ γίνῃ ἄλλος, ἀλλ' ἐν ἀνάγκῃ εἰσπορεῖ νὰ γίνῃ ἀμέσως καὶ ἄγος (ἔσαν τὰ δύο ἂν ἀντικαταστάσθαι ὑπὸ ἐνός γ.) Ἡ λέξις ἔρασα εἰσπορεῖ νὰ γίνῃ ἔρασα (ἢ ἔρασαγος εἰ ἀντικαταστάσθαι διὰ τῆς ου,) καὶ ἡ λέξις Σαδῶρος εἰσπορεῖ νὰ γίνῃ στεῖρος. Ἐπίσης ἡ λέξις ἄγος εἰσπορεῖ νὰ γίνῃ ἄμεγος.

Αὗται εἶνε αἱ μόναι ἐξαιρέσεις τῶν κανόνων β. καὶ γ. Οἱ ἄλλοι εἶνε ἄνευ ἐξαιρέσεως. Σας εἶπα, διὰ εἰς τὰς Μεταμορφώσεις πρόκειται νὰ μεταβληθῶμεν μίαν λέξιν εἰς τὴν ἐντελῶς ἀντίθετον τῆς. Τὸ πρῶτον νὰ γίνῃ σκότος, ἢ λύπη νὰ γίνῃ χαρὰ, τὸ ὕψος νὰ γίνῃ βάθος, ὁ ἀέρας νὰ γίνῃ πάχος, ἔδου τέλειαι, ὄραται μεταμορφώσεις. Ἄλλ' εἰαν μερικοὶ κοπιᾶζουν νὰ μεταμορφώσουν π. χ. τὸ νέφος εἰς λάθος, ἢ τὸ ὕδωρ εἰς γῆμα. Ἄδικα χάνομεν τὸν καιρὸν τῶν, διότι ποτὲ δὲν ἐπιμοσεύομε τῶσον παραλόγους μεταμορφώσεις. Μὰ τὴν ἀλήθειαν, ποτὲ τὸ νέφος δὲν γίνεταί λάθος, οὔτε ὑπάρχει γῆμα ἀπὸ νερόν! Ἄλλοι πάλιν χάνομεν τοιαῦτον εἶδος μεταμορφώσεως: Ὁ Κόστος νὰ γίνῃ Παῦλος, τὸ ἔυλον νὰ γίνῃ σαῖς. Αὗται εἶνε ὀπρεδωότερα λογικά, ἀλλὰ δὲν ἔχουν βέβαια καὶ τὴν χάριν τῶν πρώτων: τὰς ὁποίας προτιμῶ.

Εἰς τὴν πρότασιν τῶν Μεταμορφώσεων, ὀρίζομεν μόνον τὸν ἀριθμὸν τῶν καὶ τίποτε ἄλλο. Παραδειγματικῶς: Ὁ φόβος διὰ πέντε μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ θάρρος.

- 1. Ὁ φόβος γίνεται φόβος
2. Ὁ φόβος γίνεται φόβος
3. Ὁ φόβος γίνεται φόβος
4. Ὁ φόβος γίνεται φόβος
5. Ἡ Πάρος γίνεται θάρρος.

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μικρὰ Ἄννα πρὸς τὴν Γαλλίδα παιδαγωγόν τῆς:

— Ὅστε σήμερα σεῖς ἔχετε τὴν μεγαλητέραν ἡμέραν. Ἡμεῖς δὲν τὴν ἔχουμεν ὕστερ' ἀπὸ δεκατρεῖς ἡμέρας.

Διάλογος μεταξὺ τοῦ Τονοῦ καὶ τοῦ πατέρα του — Μικαίλο, ὑπάρχει καὶ μάθη (Χαχα; — Ὅχι, παιδί μου. — Ἄμ' τί πρῶτον εἰ ἀράνηδες; — Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κομνηνεακοῦ Κόμματος

Εἰς τὸ θέατρον. Κατὰ τὸ διάλειμμα, ὁ Κωδὸς Διάβολος ἐπιθυμῶ νὰ ἐξέλθῃ νὰ πᾶρῃ τὸν ἀέρα του. Πηγαίνει λοιπὸν εἰς τὸν θυροφύλακ καὶ τοῦ λέγει: — Δόσε μου, σὲ παρακαλῶ, ἓν εἰσιτήριον ἐξόδου! — Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀναβύλιον Ἰδοῦ

ΑΛΦΑΒΗΤΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἡ Ναυσικαὰ Ἀλ. Δαρμάσκου. — Θλίβε-ρωτάτην εἰδὸν ἔχω νὰ σας ἀναγγεῖλω σήμερον: Ἡ ἐκ Πειραιῶς ἀγαπητὴ μου φίλη Ναυσικαὰ Ἀλ. Δαρμάσκου, ἡ τῶσον γνωστὴ εἰς τὸν κύκλον μας, ὅπου ἐπὶ πολλὰ ἔτη διαπρέψεν ὡς θεάπτουσα καὶ ὡ. Θεραπευτὴς τῶν Μουσῶν, δὲν ὑπέλαβε πλέον μεταξὺ τῶν ζώντων... Ὁ, πόσον με κατέβληεν αὐτὸς ὁ θάνατος! Ἐγῶσα πραγματικῶς μίαν ἀπὸ τὰς καλλιτέρας φίλας μου, ἡ ὅποια μάγαπους με ὄλην τὴν δύναμιν τῆς εὐγενεῖος τῆς ψυχῆς. Καὶ σεῖ; ἐπίσης θὰ λυπηθῆτε. Ὅσοι καὶ ὅσοι τὴν ἐγνωρίσατε ἐκ τῆς «Διαπλάσεως» δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν, δι' ἀλληλογραφίας, καὶ εἰδότε πῶσον λαμπρὰ, πόσον ἀγὰ καὶ σπάνια ἦσαν τὰ αἰσθηματικά της. Νὰ προσευχηθῶμεν διὰ τὴν ψυχὴν τῆς; Δὲν ἔχει ἀνάγκη: ὁ Θεὸς τὴν κατέταξεν ἕδη μετὰ τῶν Ἀγγέλων. Ἄς Τον παρακαλέσωμεν μόνον νὰ παραρηχθῇ τοὺς δυστυχεῖς συγγενεῖς, ἰδίαι τὰ ὄρφανὰ ἀδελφία τῆς, τὰ ὅποια ἐπέπεστο νὰ θρηνησῶν καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν σκληρὰν ἀπώλειαν...

Εὐγε εἰς τὸ ἐκπαιδευτήριόν σας, Ἐπτακατέρ-λαρε Σάμιε, τὸ ὁποῖον ἔστειλε στέφανον ἐκ τῆ-ρῶν ἀνδρῶν νὰ κατατεθῇ εἰς τὸν τάρον τοῦ Σο-λομοῦ, με τὴν ὄραν αὐτὴν ἐπιγραφὴν: «Ἀνθὴ λατρείας τῶν κοινῆν τῶν τῆς καρδίας θερμαι-νεται.» Ὅλα τὰ ἑλληνικά Ἐκπαιδευτήρια ἔπρεπε νὰ κάμουν τὸ ἴδιον: ἀλλὰ δυστυχῶς, ὀλίγα τὸ ἔκαμαν.

Βέβαια, Κε.λαιδίστρα, ἂν αἱ λύσεις σου εἶνε ὀρθαί, πάντα θὰ σου ἀμεινωθῶν, καὶ ἂς εἶνε ὀλίγα. Ἄσπρο Πορτοκάλι, ἐδάδασα με πολὺ ἐνδιαφέ-ρον σα μοῦ γράφεις περὶ τῶν θαυμάτων τῆς Πα-ναγίας τῶν «Ἰπτά Κουλάδων». Μ' ἐκπληξίν μου εἶδα εἰς τὸ τέλος: νὰ μ' ἱρωτῆς ἂν τὰ πι-στεύω. Καὶ διατὶ τάχα; Ἐπειδὴ δὲν τὰ εἶδα; ἀλλὰ... μακάριος οἱ μὴ ἰδόντες καὶ πιστεύσαν-τες. Διότι δὲν γίνονται πλέον θαύματα; Ἄλλὰ ποῖος εἰσπορεῖ νὰ τὸ βεβαιώσῃ αὐτὸ; Ποῖος εἶνε ἱκανὸς νὰ ἤξευρῃ κατὰ ποῖον τρόπον θέλει ὁ Θεὸς νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν δύναμίν του εἰς τοὺς ἀνθρώπους; Ἐπειτα, μήπως ἡ πίστις δὲν σωθεῖ; Εἶνε πλέον ἡ βέβαιον ὅτι ἡ ἰδέα ἐπαρνεῖται ἐπὶ τῆς ἄλλης, καὶ οἱ πολλοὶ ἀνθρώποι ἰεραπεύθησαν μόνον ἀπὸ τὴν πίστιν, ἀπὸ τὴν πειθοὴν τὴν ὅποια εἶχον διὰ τὰς θεραπειὰς. Πινοταὶ λοιπὸν θαύματα, καὶ τὰ κάμνει ὁ Θεός, διότι πᾶν ὅ, εἰ γίνεταί ὁ Θεός: τὸ κάμνει.

Σοὺ εὐχόμεν πᾶσαν εὐτυχίαν, Ἄβρα τῆς Κερ-κύρας, διὰ τὴν ἐπίτευσιν τῶν γενεθλίων σου, καὶ καλῶς νὰ ἔλθῃς. Τί τὰ θέλεις ὅμως! πάντα τὰ πούλια κελαιδοῦν καλλίτερα ἀπὸ τὰ... φάρμα... Τὸ πτωχὸν παιδίον τῶν Πατρῶν παρακαλεῖ τὰς φίλας μου Βασιλικὴν Καραγουλιάνου, Δα-νιάνη Ἡλιάδου καὶ Μαγδαληνὴν Λάγγουρα νὰ-ναλάθουν αὐτὸν τὸν ἔρανον καὶ νὰ συνάξουν β.τι ὀκαυεῖται διὰ τὴν ἔγγραφὴν του. Εἶμαι βε-βαία ὅτι ἂν θελήσουν αἱ ἀνωτέρω φίλαι: μοῦ νὰ ἐνεργήσουν, ταχέως θὰ συνάξουν ὅσα χρειάζον-ται διὰ νὰ ἐγγραφῇ τὸ πτωχὸν παιδίον ὅχι μόνον δι' ἐν, ἀλλὰ διὰ δύο καὶ τρεῖς ἔτη. Τὰ ἔξῃς μοῦ γράφει τὸ Σερπᾶντ: «Πόσον κλη-θυμῶν ὅταν βλέπω νάπαντὰς εἰς μερικῶν διὰ τὸ ἀνάγνωσμα τῶν πολὺ μικρῶν παιδιῶν, καὶ ἐνοῶν δι: θὰ σου γράφουν νὰ τὰ καταργήσῃς. Μήπως καὶ οἱ μεγάλοι δὲν γίνονται πρὸς στιγμήν μικροὶ; Ἐγὼν πρὸςλαίνομαι διὰ τὴν Κυρίαν Τρο-μάραν, καὶ τὴν διαβάσω ὡς νὰ εἶμαι 5 χρονῶν, ἐν ᾧ ὅταν διαβάσω τὸ Μέγα Δάσος λαμβάνω: ὁ-ρος σαδάρων (δηλαδὴ τὸ ὕψος τῆς ἡλικίας μου.) Ἄρσὺ καὶ ἡ μαρμὰ μου ἀνοίγη τὴν διαβάσει καὶ μας διηγείται ἱστορίας περὶ φόβου καὶ μα-τῆς: «μήπως δὲν ὑπάρχει καὶ μεγάλοι ἀνοήτοι πολὺ φοβῶνται διὰ τὸ παραμελεῖν;» Νὰ μὴ ὀ-ραῖα ἀπάντησις! ἀλλὰ διὰ νὰ τὴν ἐνοήσῃ κα-

νεῖς, πρέκει νὰ εἶνε: τόσον ὀλίγον ἐγνωστὴ καὶ τόσον πολὺ φιλικωγνώστης, ὅσον εἶνε τὸ Σερ-παντῆν.

Ἐλπίξω, Κε.λαιδιά, νὰ ἔλθῃς τὴν Σεπτέμ-βριον με τὴν ἀγαπητὴν μας Ἀμαρυλλίδα, καὶ νὰ σας ἴσω εἰς τὸ Γραφεῖόν μου. Καὶ ἄλλοι πολ-λοὶ ἔχουν τὴν ἰδικὴν σου γυνάμην περὶ ἀλληλο-γραφίας; καὶ ἦσαν πολὺ στενοχωρημένοι διὰ τὴν ἀδιεσσίαν μου, ἡ ὅποια τοῖς τὴν ἐστέρησεν ἐπ' ὀλίγον.

Κάποιος μοῦ στέλλει προτάσεις περὶ ἀνταλλα-γῆς Μ. Μυστικῶν (σ' ἓνα μικρὸ χαρτάκι, ζητεῖ με δέκα ψευδώνυμα) ἀλλ' ἐλησμονῆσε νὰ γράψῃ καὶ τὸνομά του. Ποῖος νὰ εἶνε; Σημειώσατε, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐξέλε-ξα καὶ περιμῶνε ἐπιστολήν σου. Μοῦ ὄρελλεσε μίαν δραχμὴν διὰ τὸ δικαίωμα.

Καλοθερμῶνε Γάτε, δύνασαι πάντοτε νὰ-λλῆξῃς ψευδώνυμον, (ἀλλὰ διατὶ;) εἰσπορεῖ δὲ νὰ στείλῃς τετραδίων με τὸ παλαιὸν σου ψευδῶ-νυμον εἰς ἑσῶς: σοὶ ἐπρόβηναι με τὸ παλαιὸν με τὸ νέον δὲ θὰ στέλλῃς εἰς ἐκείνους τοῦ θὰ σου προτεῖνω με τὸ νέον.

Πολὺ κομψὸν καὶ ὄραϊον τὸ χαρτὶ αὐτὸ, Δου-λοῦδι τῆς Καρδίας, ἀλλὰ πολὺ βλαβερὸν με τὰ τόσα του χρώματα. Νὰ μὴ τὸ μεταχειρίζεσαι, ἂν ἀναγῶς τὰ μάτια σου καὶ τὰ δικά μου...

Ὅσοι μ' ἐρωτοῦν περὶ τῆς Β' σειράς τῶν Διη-γημάτων Ξενοπούλου, ἂς μάθουν δι: ἡ ἡμέρα τῆς ἐκδόσεως, καθὼς καὶ τὸ προνομίον, τὸ ὀ-ποῖον θὰ λήθουν οἱ ἐγγραφεῖτες ἤδη συνδρομηταί, θὰ ὀρθοῦν διὰ τῆς «Διαπλάσεως» λίαν προσε-χῶς καὶ ἂς ἔχουν ὀλίγη ὑπομονήν.

Ἐγκρίνομα τὰ ψευδώνυμά των, δέχο-μαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέους μου φίλους: Κλεόβουλον τὸν Λίνδιον (I. Π. Τ.) καὶ Ἐκα-τόγχεϊρα (N **).

Ἀπασμοὶ, Πληροφορία. — Ἡ Ἀμαρυλ-λὶς ἀσπάζεται τὴν Ἰουνοσκαπὴ Ἀθρηνη καὶ τὴν ἐρωτᾷ ἐν ἔλαβε τὴν ἐπιστολήν τῆς: Ἐρωτᾷ δὲ τὸν Λίθερα πᾶς πηγάνει ἡ πόλις — ὁ Ἐβ-ελιας Ἀλιεὺς ἀντικατεῖ τὴν Μικρὰν Ἀκαρ-θυλλίδα καὶ τὴν πληροφοροῖ δι: δὲν τὴν γνω-ρίζει; — ὁ Φιλόδοτος Μακεδὼν ἀντικατεῖ τὸν Ἐπτακατέργαρον Σάμιον, τὸν ὁποῖον ἐπίσης γνωρίζει; — ὁ Μέλας Ἀδάμας ζητεῖ τὸ θυμοσ Καπελάκι — ἡ Κε.λαιδίστρα ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ γνωσθῇ με τὴν Μονοσὴν δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν: ἐπίκει ὅτι: δὲ τὴν φαιτέρην ὀλίγον με τὸ κελαιδοῦν τῆς: — ἡ Ἄβρα τῆς Κερ-κύρας ἀσπάζεται τὴν Διοπτροφοροῦσαν καὶ τὴν ἐρωτᾷ: Ἐρωτᾷ τὸν Ἰωάννην τῆς Ἐπιγραφῆς, πρὸς τὰς ὁποίας εὐχεται πᾶν ἐπιθυμῶν ἐπὶ τῆ ἐπετεία των γενεθλίων των — ὁ Ἄγγελος Ἀθρηναῖος δεχεται τὴν ὑπὸ Δουλοῦδοῦ τῆς Καρδίας προταθεσαν ἀλλη-λογραφίαν καὶ ἀναμένει ἐπιστολήν του — ἡ Σχο-ρη τῶν Ἀθηνῶν πληροφοροῖ τὸν Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης δι: καὶ αὐτὸς ἐπίσης τὴν γνωρί-ζει καλῶς — ὁ Ἰσημερινὸς τοῦ Κόσμου ζητεῖ ἀλληλογραφίαν με τὸ Ζεζάνιον Γυμνασίον — τὸ Κορινθιακὸν ἔθνη ἀσπάζεται τὸ Ζεζάνιον Σχολεῖον καὶ ἐπιθυμῶ νὰ μάθῃ τὸνομά του διὰ δελταρίου — ἡ Παρδοῦμος Ἐχθεῖς κλη

τη συνελπισθῆσαν διὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς
της — ἡ Σιωπηλὴ Νῆξ ἐρωτᾷ τὴν Ἄθραν τῆς
Κερκύρας ἀν' ἑαυτῆς τὴν ἐπιστολὴν της καὶ ἀνα-
μένει ἰδικῶν της — ἡ Μαύρη Προσωπιδιοφόρος
χαίρει τὸν Συναγωγικὸν Ποιητὴν, τὴν ἐπιβί-
ον γυναικί, καὶ ἐρωτᾷ τὸν Ἀδακκοῦ ἐάν ἤθε-
λη νὰ προσηύχῃ — τὸ Λουλοῦδι τῆς Καρδίτσας
συλλυπεῖται τὴν Κυκλαδικήν, τὴν ὅποιαν γνω-
ρίζει καλλίστα, διὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς της —
ἡ Ἄρθε τοῦ Παρνασσῶς ζητεῖ τὰρχικὰ τοῦ
Ρακομυλλέτου τῶν Παρισίων — ἡ Πικρα-
μένη Καρδούλα συγγαίρει διὰ τὴν βραβεία των
τῶν Ἄγγελος Ἀγγερινός, Ἐρυθρὸν Νέστωρ,
Ἄθραν τῆς Κερκύρας καὶ Κ. Φλώρη — με-
ρικαὶ παρελήφθησαν ὡς περιττὰ, καὶ εἰ ἐκείνων
τὰς ὁποίας δὲν δημοσιεύω ποτέ.

**Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀναλλά-
ξουν :** ἡ Πειρατικὴ Νῆξ μετὰ τὸ Σηπταίον Δε-
ξαπαρτῆ, Ὁβελισκὸν τῆς Κλεοπάρας, Πα-
ρισιανὸν Ἀριστοκράτην, Ρακομυλλέτην τῶν
Παρισίων καὶ Μάρκαν τῶν Παρισίων — ἡ
Ἐπερήφατος Ἑλληνίς μετὰ τὸν Ἄγγελον τῆς
Ἀράνης, Ἄγγελος τῆς Ἐτυχίας, Ἰδαρι-
κὴν Γλυκυστήρα καὶ Ἀριστοκράτιδα Ρουμα-
νίδα — ἡ Πολύγλωσσος Χρυσάλλος μετὰ τὴν
Κωπηλάτιδα Κόθρον καὶ Σιωπηλὴν Νύκτα —
ὁ Παρισινὸς Ἀριστοκράτης μετὰ τὸν Ἄϊον
τῶν Παρισίων, Ἀριστοκράτιδα Ρουμανίδα,
Κόντσε Ραπακίτην, Μαύρην Προσωπιδιοφό-
ρον καὶ Κυκλαδικὸν τῆς Ζακύνθου — ἡ Ση-
μαία τῆς Ἀγίας Λαύρας μετὰ τὸν Παρισινὸν
Ἀριστοκράτην, Κόρη τῶν Μοριῶ, Ἐρμῆας
Σαχάραν, Πτολεμαῖδα καὶ Ναυαγὸν Καρ-
δίτσαν — τὸ Μολὸν Λαβὲ μετὰ τὸ Ζήτη ἢ Ἐλ-
λὰς καὶ Ἐξέριστον Ἑλληνα — ἡ Μαρία τῶν
Μεδικῶν μετὰ τὴν Μικρὰν Ἀμαζόνα, Μέγαρ
Ἀλέξανδρον, Ἑλληνικὸν Ἄεράκι, Ἄθραν
Καρδίαν καὶ Κουανομόδον — τὸ Νευροστα-
στον μετὰ τὸν Ἄρθος Μαῖον, Μαύρην Μάσκαν,
Ζουλέταν, Ἄγγελο Μερεξεδάκι καὶ Καλοθερι-
μὸν τῶν Ἰστών — τὸ Λουλοῦδι τῆς Καρδίτσας με-
τὰ τὴν Τρολόμωγαν, Ἄγγελο Μερεξεδάκι, Θεσα-
λικὸν Μερεξεδάκι, Νιθὸν καὶ Χαλκιδικαῖο
Κουκλάκι — ἡ Χρυσὴ Βροχὴ μετὰ τὴν Μέλι-
σαν, Ἐπερήφατην Ἑλληνίδα, Μικρὰν Ἀ-
μαζόνα, Ἄρθος Ἀρθιανὸν καὶ Χρυσόπτερον
Ἀλκινόνα — ἡ Κάριερ Σιλβα μετὰ τὸν Κου-
ανομόδον καὶ Σερπαντέρ. — ἡ Μελιχρὸ Ἀκ-
τίς μετὰ τὴν Ἀρθισμέτην Ἀμυγδαλιὰν καὶ
Λευκὴν Μαργαρίταν — ἡ Ἀμαρτυρὶς μετὰ τὴν
Ἐσθητὴν Βωσπίδα, Κουαδωνάτον, Λαμπρὸν
Κιθαροδόν, Ἀρταγιὰν καὶ Ρόδιον Ἰαπόστην.
— ὁ Ἄγγελος Ἀγγερινός μετὰ τὴν Ἄθραν τῆς
Κερκύρας, Παρήγορον τῶν Ὀλλίφρων καὶ Φι-
λομυσοῦ Χαλκιδικίδα — τὸ Κόκκιον Ἄρμα με-
τὰ τὸν Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος, Διαφροσεύσαν
Ἑλπίδα καὶ Στραβοῦλο — ὁ Βιτακατέγρα-
φος Σάμιος μετὰ τὸ Πορτοκονίσι, Κερκύρας,
Στραβοῦλο, Φουρίον τῆς Κερκύρας, Περ-
λιπτον Κερκυραῖαν καὶ Ἰδαρικὴν Γλυκυστή-
ρα. — ἡ Κωπηλάτις Κόθρον μετὰ τὸν Θεσαλικὸν
Ἰακίμβον, Σεβιδωμένην, Βαρινὸν Ἄρμα,
Γαλιάντραν καὶ Ἑλπιδοφόρον. — ἡ Ὀνειρο-
πόλος Φυχὴ μετὰ τὸν Κόντσε Ραπακίτην, Γα-
λικὴν Ναυαγίδα, Ναύτην τῆς Ναυαγίδος,
Κόκκιον Ἄρμα καὶ Ἀριστοκράτιδα Ρουμα-
νίδα. — τὸ Λεοκὸν Κόκκον μετὰ τὸν Νυκτοκό-
ρακα, Ἀνυπόμνην Καρδίαν, Ἄθραν Καρ-
δίαν, Θεσαλικὸν Ἰακίμβον καὶ Μικρὰν Ἀ-
κινθουλίδα. — ἡ Διονυσία Πηγὴ μετὰ τὸν Σερ-
παντέρ, Λεοκὸν Ἰακίμβον, Κλάδον Με-
σσηνίας καὶ Τηγγαρέλαν — ἡ Μόρως μετὰ τὴν
Αἰγυιαίαν Ἀθηναίαν, Παρσερίαν, Ταπεινὸν
Γιασεμί, Ἄθραν τοῦ Ἀρίονος καὶ Δίφρονον
Φοκίαν. — ἡ Σιωπηλὴ Νῆξ μετὰ τὸ Τρεμοσθῶ-
νον Ἀστέρ. — ἡ Κυκλαδικὴ μετὰ τὸν Ρωμαῖον
Κιζέρονα, Κίτρινο Κιναρίτι, Μαύρην Προ-
σωπιδιοφόρον καὶ Κοριθακὸν Κόμμα. — ἡ Κό-
ρη τοῦ Σερμῶνος μετὰ τὸν Κετρί, Ὁβελισκὸν
τῆς Κλεοπάρας, Ἑλληνοπούλαν, Ἄρθος τῆς

Κερκύρας καὶ Λεοκὸν Κόκκον — τὸ Κοριθα-
κὸν Κόμμα μετὰ τὸν Οἰδίποδα Τύραννον καὶ
Νιθὸν.

Ἀπὸ ἓνα γλυκὸ φιλῆκι στέλλει ἡ Διά-
πλασις πρὸς τοὺς φίλους της: Ἀμαρτυρὶδα
(παλὴ ἐγγέλσας μετὰ τὴν ἐπιγραφήν του εὐκαρ-
γύρου ἐκείνου ἄρχοντος ζω.) Ὁ βέλεια διὰ νὰ
μὴ δώσῃ περισσύτερα ἀπὸ πενήντα λεπτά, ἔγινε
... ζωὸν.) Ἄγγελος Ἀγγερινός (γράφω σή-
μερον περὶ τῆς ἀτυχίας μας φιλῆς.) Ἀπωλε-
σθέντα Παράδεισον ἔστειλα εὐχομαι καλὴν
ἐπιτυχίαν.) Ἀπόγονος τοῦ Νέστορος (ἔτο
λάσας ἀντὶ Μυστικῆν Φωνήν, ἔγραψεν Μυστηρι-
ώδη.) Ἀφροσεύσαν Θάλασσαν (πρέπει νὰ μά-
θῃς τὸ ψευδώνυμον διὰ νὰ προτινῆς τὴν ἀνταλ-
λαγήν) ἐγὼ βέλεια δὲν εἰμπορῶ νὰ σοὺ τοῖσω
ἐκείνος τοῦ ὁποίου μοῦ ἔστειλες τὴν εἰκόνα, ἐν
καὶ δμῶνυμος δὲν εἶνε συγγενὴς τοῦ Διευθυ-
τοῦ μοι.) Ἐδωλὴν Ἀλιτα, Βικτωρα Ὀθρῶν
(ἔλασον τετράδιον Μ. Μυστικῶν τιμῆται λε-
πτὰ 15. εὐτυχῶς ἡ ἀδυστοχία μου ἐπέρασε,
καὶ τώρα δὲν ἔχεις πῶρον νὰ μου γράψῃς.) Φι-
λοδόξου Μακεδόνα, Σεβιδωμένην (θὰ εἰ-
μάθῃς δια ἀπο τὰς ἐδηγίας τὰς ὁποίας δημο-
σιεύω, σιγὰ σιγὰ βέλεια εἶνε προτιμώτερον νὰ
μὴ δέχεται κανεὶς τὴν ἀνταλλάγην, ἐὰν δὲν εἰ-
καρῆ, παρὰ νὰ κάμνῃ παλὴν καιρὸν νάντοπο-
δῶσῃ τὰ τετράδια.) Μέλινα Ἰδομάντα (ὅλα
καὶ θὰ, ἀλλὰ πρέπει νὰ μου γράψῃς συχνότερα)
ἐκόντιστα νὰ σε ἐχάσω!) Ἐσθητὴ Σιακὴ (ἔστει-
λα τὸ χαριτωμένον γραμματάκι σου μ' εὐχαρι-
στῆσε πολὺ φίλῆσι μοι τὴν μικρὰν ἀδελφὴν
σου καὶ γελᾷ τόσο μετὰ τὴν Κυρίαν Τρομάραν
προπέντων ἐὰν τῆς φρίνεται ὅτι εἶνε ριψόκερος,
κάτω ἀπὸ τὸ κῆρυμα τῆς...) Ἐσθητὴ τῶν Ἀ-
θηναίων ([EE] διὰ τὰς ἐν Χαλκίδος ἐντυπώσεις
σου.) Ἰσημερινὸν τοῦ Κόκκου, Ὀμύχλην
εὐχαστῶ πολὺ διὰ τὸ ἐσπεύσασθαι.) Ἑλληνο-
πούλαν (θὰ γίνωναι δεκταί, ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ μὴ
ἐπαναληφθῇ ἢ παρατυπῆ.) Σιωπηλὴν Νύκτα
(μ' ἐγὼ δὲν τὴν γνωρίζω προσωπικῶς ἀλλ'
ἀκούω πολὺ καλῶς δι' αὐτήν.) Λαμπρὸν Κιθα-
ροδόν, Μαύρην Προσωπιδιοφόρον (μετὰ τὴν
μαὶ χαρὰν θὰ σε γνωρίσωμεν καὶ προσωπικῶς
ἐὰν θὰ ἔλθῃ εἰς τὰς Ἀθήνας.) Ταχύπτερον
Βέλος, Ἐρυθρὸν Νέστωρ ([EE] διὰ τὴν ποιη-
τικωτέραν ἐπιστολήν) Ἄθραν τοῦ Πηλοῦ (τὸ
ἔλαβα καὶ τὸ ἔστειλα διὰ τὸν ἀριθμὸν που ἐρω-
τῆς, εἰς παραπλήρη εἰς τὸν Ὀδηγόν) ἐπεὶ θὰ
ἴδῃς πῶς ἀποδοῦνται τὰ τετράδια, καὶ διατί.)
Ἑλληνοκὸν Ἡρωκομὸν (ἔστειλα ἰδικῶς σου
προσόντιστα Π. Πνεύματα νὰ μου στέλλῃς, ὅχι
ἀντιγραμμένα.) Καρδιόλιον Ρισελιδ (βεβαίως
παρήγαται ἀπὸ τὸ λέξις καὶ θηρωδῶ) Ἄθραν
τοῦ Παρνασσῶς, Πικραμένην Καρδούλαν,
Ἐρμιῶν Σαχάραν (ἔστειλα.) Κόρη τῶν
Σερμῶνος κτλ. κτλ.

Ἐξ ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 8 Ἰου-
νίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσέχες.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' ἰσοσείας δεκταί μέχρι τῆς 3 Ἀβροῦστου.

Ἡ χάρις τοῦ ἁγίου, ἐπὶ τοῖς ὁποίοις διὸν ἐὰν γυμνασ-
τῆς ἴσως τὸν οἱ διαγινόμενοι, πολεῖται δι'
τοῦ ἁγίου πνεύματος εἰς τὴν ἁγίαν, ἀν' ἡμῶν
πορεύει 30 φύλλα καὶ τιμῆται φρ. 1

259. Ἀεζιγυριεὺς
Τὸ πρῶτον μου θηρίον, τὸ δεύτερον θουνόν,
τὴ τρίτον μου σημαίνει πᾶν ἔμφωλον καὶ ζῶν.
Ἑλληνικὸν τὸ ζῶν πολίτην ποῦ θὰ εὐχῆς.
Ἐλπίσω; παρεούθι.
Ἐστειλὴν ὑπὸ τοῦ Κουάνου

260. Στοικχειόγυριεὺς.
Ἐὰν ἀθέρια πετῶ
Ἄφωκ ἔγω, ἂν μ' ἀφ' ὄψε.
Τὴν ζωὴν σου δὲ μετρω
Ἄν με ἀποκεφαλίσῃς,
Καὶ με παρεύσασθῃς.
Ἐστειλὴν ὑπὸ τοῦ Μολὸν Λαβῆ.

261. Μεταγραμματοποιεῖς.
Βέλεια Σίμα, βέλεια Γαίρα
Καὶ δὲ ἔγω ἐν τῷ ἡμα,
Μία ἡσος νὰ κρυφθῇ.
Νίκωμυσοπυρῶθι.

262. Ἀναγορμματοποιεῖς.
Ἐπὶ εἰς τὸν ἀνθράκον
νῶναγραμματοποιεῖθι.
θὰ γίνῃ ἐὰν πελάγη μας
δνομαστῆν νησί.
Ἐστειλὴν ὑπὸ τοῦ Ἀλκίνοου

263. Πυραμίδες.
+ Οἱ σταυροὶ ἀποτελεῖται φαικολογικῶς
+ = Πρῶτος (φαινεύμενος)
+ = Ἐκτὸς τῶν.
+ = Κένταυρος
****+**** = Ἀργυρῶς βασιλεὺς.
Ἐστειλὴν ὑπὸ τοῦ Μικκοῦ Ἀρτίνοου

264. Τρίγωνον.
1. — Πηνόν.
2. — Θιά.
3. — Ἀντωνίμια.
4. — Ἀντωνίμια.
5. — Γρίμμα.
Ἐστειλὴν ὑπὸ τοῦ Ἀθῶνος τοῦ Μαῖου.

265. Μαγικὸς φθόγγος.
Τῆ ἀνταλλάγη ἔδος γράμματος ἐκείτης τῶν
κῆρυμα λέξεων δ' ἐνὸς μουσικῶ φθόγγου, πάν-
τοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶν ἄλλαι τῶσαι
λέξεις:

αἶμα, οἶος, θεός, ἐπιπυθῶ, ἄργων.
Ἐστειλὴν ὑπὸ τοῦ ἁγίου ἁγίου

266. Διπλῆ Ἀκροστυχία.
Τὰ ἀρχικά γράμματα τῶν ἑπομιένων λέξεων
ἀποστέλλοι τὸ ὄμμα Νηρηίδα, τὰ δὲ δευτέρα
θεοῦ ἀρχαίου:

1. Ζεῶν ἄγιον. 2. Ἰχθός. 3. Αὐτοκρατορ
Ρωμαῖος. 4. Ἡλιε τῆς Ἀγγλίας. 5. Προφήτης.

267. Ἐωνυμοποιεῖς.
δην-πδν-χλπτρν * * ρν
Ἐστειλὴν ὑπὸ τοῦ Ἐδωκῶς Ἑλλανος

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Λατρίων τοῦ ἔλλου 16.

158. Μετὰ κρήνη (μέλιπον, μένει.) — 159. Φυ-
λακὴ-ὀλακὴ. — 160. Δευκὴ-λεῦκη.
161. ΠΟΛΩΝΙΑ 162. Ἰσθός δὲθ καὶ
Ο Ε Α Κ γινός ἀνάθει. (Ἡ ἄ-
ΔΕΥΚΤΡΑ νῶναγος εἰς τοῦ Ν
Ω Κ Ρ περιστερικῆς, ἐξ ἀρι-
ΝΑΤΡΙΟΝ στερεῶν ἡδὲ τὰ δεξιᾷ.)
Ι Ρ Ο Α 165 ἔχει φωτογρα-
ΑΚΑΡΝΑ φια (ΦΟΤΟ ΓΡΑ-
ΦΕ, ΑΝ. ...) — 164

168. 1, Ὁ πόλος εἶνε πέρας τῆ; γῆς. 2, Με-
τὰ τὴν παράστασιν πῆπει ἡ αὐαία. — 166.
ΔΥΚΟΣ, ΔΑΡΟΣ (Δυκίως Ἰαίνα, Κέρ-
βερος, Οἶνος, Σέλας Σπεί...) — 167. Ἡ χάρη
θίλει ἀντίχαρι καὶ πᾶσι χάρη ἔνε. — 168. Ἀ-
γαπῶ πολὺ νὰ ἐξέρχομαι ἔρπηκι.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(Ἡ 16 ἔξω λεπτὰ 10, διὰ δὲ τὴν συνδρομὴν μοι;
λεπτὰ 5 μόνον. Ἐπιπυθῶ ὄρος 10 λ' ἔξω, θηλάξῃ καὶ αἱ
ἀλλογενεῖς τῶν 10 πειραζοῦνται διὰ 10 λέξεις.)

Ἀνταλλάσω ταχυδρομικὰ δελεῖρια εἰκονογρα-
φῆμα ἐν πάσει κόλλω. Διαφῶσθη φραῖα καὶ
καλλιτεχνικά, ἀντὶ εἰς ἀποστέλλῃ δύο. — Denis
P. Amurris, Massana (Mer Rouge) (B-44)

Ἀναχωρῶν διὰ τὴν ἐσχὴν δὲν ἀνταλλάσω εἰ-
κονογραφῆμα ταχυδρομικὰ δελεῖρια. — Ἄγιος
Ρέπος (B-45)

Ἀνταλλάσω εἰκονογραφῆμα ταχυδρομικὰ δε-
λεῖρια μετὰ πᾶν τῶν πόλεων. — Ἀθανάσιος
Ψαλτάδης, Club de Con/ple, παρακλυρος τοῦ
Péra-Palace. Κωνσταντινούπολις, Πάριον.
(B-46)